

■ 24 Haziran
2016 Cuma
■ Sayı: 38
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EGME

Düzeni değiştirmek istediğimiz
için özür dilemeyeceğiz

Biz aşırıyoruz. Ve bu nedenle kimseden özür
dilemek zorunda değiliz. Bu kadar rezalete
rağmen aşırı olamıyorlarsa, kabahat
onlarda. Özür istemiyoruz, ama üste
çıkmaaya çalışmasınlar.

HEPSİ GİTSİN

AYDINLANMAYA TATİL YOK | BAŞKAN BABAMIZIN ŞUURSUZ HAREKETLERİ | RAMAZAN, ONUR
HAFTASI'NA DENK GELDİ | FATİH TERİM SADECE KAPİTALİZMDİR | KONUT-İŞ'LE SÖYLEŞİ

İNSAN HAKLARI SÖZLEŞMESİ VE ÇOCUK HAKLARI SÖZLEŞMESİ BÖYLE DİYOR:

ZORUNLU DİN DERSİ YASAKTIR

- Belirli bir din ya da mezhebin öğretimini 9 yaşından itibaren tüm okullarda zorunlu kılmak İnsan Hakları Sözleşmesi'ne aykırıdır. "Dinler hakkında bilgi" veren tarafsız genel kültür dersleri dışında bu yaşlarda verilen her türlü zorunlu din dersi bir insanlık yasağını delmektedir.
- Anayasa'da "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersinden söz ediliyor. Takiyye de burada başlıyor. Sünni İslam militanı ilahiyatçılar tarafından verileceği belli olduğu halde dersin adı "din kültürü" konuldu; bir tür "genel kültür" kisvesi altına sokuldu.
- Nitekim, sonraki yıllarda "devlet Sünni İslamı öğrettiği bir dersi zorunlu yapamaz" denilerek açılan davalara karşı devlet kendini "dersin İslam dersi olmadığını, din kavramına ve tarihine ilişkin genel bilgi dersi olduğunu" söyleyerek savundu.
- Araştırmalar ve objektif bilimsel çalışmalar şunu söylüyor: Çocuklar için ailede edinilen bilgiler anne-babanın inancını çocuğa taşıması için yeterlidir. Bunun ötesinde din öğretimi çocuklar için kesinlikle zararlıdır.

İlk ve ortaöğretim çağında çocukları olan herkese çağrımızdır: Çocuklarınızın din derslerine alınmasına engel olun. Bu konuda vereceğiniz dilekçelerle "muafiyet" talep edebilirsiniz. Dilekçeleriniz reddedilirse, konuyu mahkemeye taşıyabilirsiniz. Bunu hep birlikte yaparak, "oldu bittilerle" bizi geri çevirmelerine engel olabiliriz. Geçmiş yıllarda bu konuda kazanılmış birden çok dava var.

Türkiye'nin imza attığı uluslararası sözleşmeler ve hatta "zorunlu din dersi"ni getiren Anayasa bile bugün okullarda verilen din dersini yasadışı görüyor.

Aydınlanma Hareketi gazetesinin bu sayısında, bu konuda yaptığımız çalışmayı tanıtacak ve zorunlu din derslerinin çocukların gelişimi açısından nasıl büyük bir tehdit olduğunu göstereceğiz.

KORUNMAK İÇİN DİN Mİ DEĞİŞTİRELİM?

Geçmişte açılmış davaların, "zorunlu din dersi olmaz, aile ve çocuğun bu zorunluluğu reddetme, dersten muaf olmayı isteme hakları vardır" kararına nasıl vardıklarını belgeleriyle aktarıyoruz.

racağız. Bugünkü uygulamada Musevi ya da Hristiyan olanların dilekçe vererek dersten muaf olabilecekleri öngörülüyor. Bu da açıkça dersin "objektif bir din kültürü dersi" olmadığını kanıtıyor. Çocuk eğitimcilerinin esastan karşı çıktıkları küçük yaşta din derslerinden çocuğumuzu korumak için Hristiyanlığa geçecek halimiz yok!

DİN DERSİNDEN ÇIKMAK, DİNDEN ÇIKMAK DEĞİLDİR

Aile olarak dinsel inancınız ne olursa olsun, çocuğunuzu daha 9 yaşındayken bir din misyonerinin eline teslim etmek pedagojik intihardır.

Ebeveynlerin kendi inançlarını çocuklarına aile içinde taşımaları mümkün, yeterli ve sağlıklıdır. Bunun ötesi bireysel inançların zorla oluşturulmasıdır.

Haziran 2016 tarihli Aydınlanma Hareketi Gazetesi'nden

GERİCİLİĞE
KARŞI

**AYDINLANMA
HAREKETİ**

aydinlanmahareketi

aydinlanma2016

aydinlanmahareketi.org

OKULLAR KAPANDI İMAM HATİPLERLE MÜCADELE DEVAM EDİYOR

Aydınlanmaya tatil yok

İMAM HATİPLERİN KAPATILMASI, GEÇTİĞİMİZ DÖNEMDE İMAM HATİBE DÖNÜŞTÜRÜLEN OKULLARIN YENİDEN KAZANILMASI İÇİN ÇALIŞMALAR SÜRÜYOR.

Okullar kapandı. Karneler dağıtıldı. Yaz tatili başladı. Ancak AKP iktidarının imam hatipleştirme operasyonları sürüyor. Gerici saldırı ve imam hatip dayatması devam ediyorsa, mücadele de sürecektir.

Nitekim öyle de oluyor.

İşte geçen haftadan bu yana gelişen imam hatiplerle mücadele güncelerinden kareler...

'ABAY ORTAOKULU YENİDEN ORTAOKUL OLSUN'

Aydınlanma Hareketi'nin çağrısıyla biraraya gelen Zeytinburnu Gökalt ve Yenidoğan Mahallesi sakinleri, veliler, eğitimciler, öğrenciler, geçtiğimiz yıl imam hatipleştirilen Abay Ortaokulu'nun eski haline geri dönüştürülmesi talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Aydınlık bir ülke istiyoruz", "İmam hatipler kapatılsın", "Laik, bilimsel, aydınlık eğitim istiyoruz" sloganlarının atıldığı eyleme, aynı mahallede bulunan Gazipaşa ve Ziya Gökalp İlkokulu velileri de destek verdiler.

Mahalle halkı, okunan açıklamada konunun muhataplarına şöyle seslendi:

"Buradan okul müdürüne, İlçe Milli Eğitim Müdürüne, İl Milli Eğitim Müdürüne ve Milli Eğitim Bakanına sesleniyoruz: Birileri 19 Mayıs Ortaokulu'nu ele geçirdiğini düşünebilir. 'Bu iş bitti' diye düşünebilirsiniz. Birkaç yasal düzenlemeyle, kararnamele 'eğitimi hallettik' diyebilirsiniz. Ama şunu öğreneceksiniz ki, öğrenciler, veliler ve öğretmenler, yani eğitim sisteminin temel unsurları buna boyun eğmediği sürece başaramayacaksınız! Hepsinden önemlisi, bir bütün olarak Türkiye halkını bu karanlığa ikna edemeyeceksiniz.

Bu karanlığa boyun eğmiyoruz!

Çocukların özgürce yaşayabildiği, bilimsel ve sanatsal bir eğitimden geçerek büyüdüğü, korkularla şekillendirilmediği, tecavüzlerle anılan din istismarcısı vakıflarla tehdit edilmediği bir ülke için eğitimciler, veliler ve yurttaşlar olarak mücadele ediyoruz.

Hep birlikte, dilekçelerimizle buradayız.

İmam hatip yapılan okulumuzun eski haline döndürülmesini istiyoruz."

Basın açıklamasından sonra imzacı

velilerden ve Aydınlanma Hareketi'nden temsilcilerin içinde yer aldığı bir grup tarafından Zeytinburnu İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne verilen 450'den fazla dilekçe ilgili birim tarafından kabul edilmedi. Dilekçeler İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim edildi.

ACIBADEM HALKI DİRENİYOR

Geçen hafta sonu Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi'nin "Karanlığa Arkamızı Dönüyoruz" sloganıyla Acıbadem Parkı'nda gerçekleştirdiği etkinliğe, konuşmacı olarak Odatv Haber Müdürü Barış Terkoğlu ve soL Haber Portalı Yazarı Mehmet Kuzulugil katıldı.

Terkoğlu, konuşmasına Türkiye'deki aydınlanma ve laiklik mücadelesine en çok zararı AKP'nin din temelli siyaset zeminini kabul edip, dini argümanlar ile siyaset yapmayı meşru gören muhalefet partilerinin verdiğini ifade ederek başladı.

Din temelli siyaset pratiğine karşı, laiklik savunusunun terk edilmesini eleştiren Terkoğlu, dinci uygulamalara karşı tepkili olan halkın oylarını vererek temsil ettirdiği muhalefet partilerinin bu görevi yerine getiremediğini, laiklik mücadelesinin artık toplumsal muhalefeti oluşturan halkın bizzat kendisi tarafından yürütülmesi gerektiğini aktardı.

"Türkiye'de rejimle hesaplaşmanın yolu, dinin yumuşatılmış versiyonunu savunmak değil" diyen Terkoğlu, Aydınlanma Hareketi'nin laiklik kavramının sulandırmayı reddettiğini, dinin; yasalara, toplumsal ilişkilere kesinlikle karıştırılmaması gerektiğini, dinin ve inancın bireysel yaşamın sınırları içerisinde kalması gerektiğini ifade etti.

Konuşmasında zorunlu din dersleri ile yasaların, devletin din eğitimini laik ve bilimsel temelde vermesi gerektiğini aktaran Kuzulugil ise eğitim bilimcilerin, çocukların belirli bir yaşa kadar din eğitimi almalarının bilimsel olmadığı tespitine rağmen, bu gün anaokullarında bile "değerler eğitimi" adı altında din eğitimi verildiğini söyledi ve devlet tarafından küçük yaşlarda verilen din eğitimi için "pedagojik cinayet" tanımını

yaptı
Etkinlikte

son katkı Ahmet Sani Gezici Lisesi mücadelesinin içinde yer alan bir katılımcıdan geldi. Ahmet Sani Gezici lisenin imam hatipleştirilmesi sürecinde toplanan binlerce imza ile mücadele edildiğini, imam hatipleştirilen okulun açılışını yapan Tayyip Erdoğan'ın mücadele eden Acıbadem halkına hakaret ettiğini anlatan katılımcı, mücadelenin hâlâ devam ettiğini, okulun yanındaki arazinin AVM ve dini tesis yapılarak ranta açılmasının planlandığını aktardı.

Etkinlikte, Özdemiroğlu İmam Hatip Ortaokulu'nun normal okula dönüştürülmesi eylemleri ve Ahmet Sani Gezici mücadelesine destek çağrısı yapıldı.

ÇİĞLİ HALKI KARARLI: O OKUL İMAM HATİP OLMAYACAK

İzmir Çiğli'de, Egekent Mahallesi'nde 16 derslikli ortaokulun imam hatipleştirilmesine sessiz kalmayan halk, mücadelesini sürdürüyor. Mahalle halkının oluşturduğu komitenin çağrısıyla bugün okul önünde basın açıklaması yapıldı.

İmam hatip dayatmasına karşı oluşturulan mahalle komitesinin çağrısıyla gerçekleştirilen basın açıklamasına Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi gönüllüleri, Eğitim Sen 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Ali Kılıç, veliler, öğrenciler ve eğitimciler katıldı.

BOYUN
EGME

TÜRKİYE'NİN SURİYE POLİTİKASI MI,
KOLTUKTA TAŞINAN KARPUZLAR MI?

Başkan baba

ORTADOĞU'DA İŞLERİN VE İLİŞKİLERİN KARMAŞIKLIĞI ERDOĞAN'IN DIŞ POLİTİKA KOZLARI İÇİN BİR ÇEŞİTLENME OLANAĞI SAĞLAMİYOR. RUSYA VE ABD TARAFINDAN TOPUN AĞZINA KONULMUŞ AKP'NİN TUTUNMA ARAYIŞLARINDA SİSTEMATİK BİR ZEMİN DEĞİŞİKLİĞİ ARAMAK DA HIÇ MANTIKLI DEĞİL.

Özellikle Soğuk Savaş'ın bitiminden sonra, yazılı olmayan bir kural olarak Türkiye dış politikasının Ortadoğu'daki seyri şuydu: 90'lı yıllarda İran ve Suriye ile kavgalı olan Türkiye, İsrail'le "stratejik müttefik" konumuna geliyor ve kendi iç meselelerinde de buna uygun bir tavır sergiliyordu. ABD'nin Irak'ı işgal etmesi ile birlikte Irak Kürdistanı'ndan korkan Türkiye ise, bu sefer İsrail'in bölgedeki düşmanları İran ve Suriye ile iyi ilişkiler geliştirmeye bakıyordu. Tek neden "Kürt düşmanlığı" olmasa da, 2000'li yıllarda bu ilişkiler beklenenden iyi gidiyor, AKP'nin 2. dönemi ile birlikte İsrail'le olan siyasi ve diplomatik ilişkiler bozuluyordu. Yani, bu iki kampla aynı anda iyi ilişkiler geliştirme şansınız, eğer Rusya gibi bir ülke değilseniz, pek mümkün değildi. Ya onlar, ya öbürü...

Peki şimdi? Bir taraftan, Erdoğan'ın "İsrail ile Türkiye'nin birbirine ihtiyacı olduğunu" söylemesi, diğer yandan, Kürtlere karşı Suriye ile temas kurulmaya başlandığı iddialarını nereye yerleştireceğiz? Türkiye'nin sınırlarını da içine

alan bir Kürdistan'ın kurulmasını salık veren Suudi Arabistan ile şiir gibi ilişkiler ne olacak?

Ortada değişikliği bırakın, tutarlı bir dış politikadan ziyade, koltuğunun altında elli tane karpuz taşımaya çalışan acemi bir kabzımal var gibi görünüyor.

ÇATALLANAN SURİYE POLİTİKASI

Türkiye ile Suriye arasında Cezayir'de gizli görüşmeler yapıldığı iddiası basına sızalı epey oluyor. Buna göre, iki ülke arasındaki ilişkilerin gizli kapaklı da olsa yeniden başlamasına neden olan gelişme, Rojava'da ilan edilen federasyon ve YPG'ye ABD desteğiydi. Yeni AKP hükümetinden gelen "dostlarımızı artırıp düşmanlarımızı azaltacağız" söylemi ve Reuters'e konuşan bir Türk yetkilinin "Esad da Kürt özerkliğine karşı biz de, bu konuda ortaklaşabiliriz" demesi, Ankara'nın Suriye politikasında değişikliğe gitmeye başladığı söylentisini söylenti olmaktan çıkartmaya başladı.

War on the Rocks'ta yazan Aaron Stein'e göre, Türkiye'nin Kuzey Halep

ve Menbic cebi stratejisi çöktü. Ancak yazar, Türkiye'deki Suriye politikası değişikliğinin 2015 yazında başladığını, Azez-Menbic hattının güvenli bölge ilan edilmesine yönelik tavrın da, tüm Suriye'de uçuşa yasak bölge ilan edilmesi isteginden vazgeçilmesiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Türkiye, kendisine Suriye'de iki tehdit belirlemişti: IŞİD ve PKK.

Dikkat çeken nokta, "tehdit" önceliğinin değiştiği iddiasına rağmen, Ankara'nın Suriye politikasında çift taraflı, çatallanmış bir strateji belirlemiş olması. Çatalın bir ucunda, Türkiye'nin Kuzey Halep'te savaşı yükseltme iddiasından vazgeçmesi, ancak Şam yönetimine yönelik Güney Halep kartını devreye sokması. Halep'in güneyinde Nusra Cephesi ve müttefiklerinin, İdlib'den de yardım alarak Suriye ordusunu ve müttefiklerini geriletmeyi başarması, bu stratejinin bir ürünü. Diğer uçta ise, Kürtlerin Menbic'den Mare'ye ilerlemesinin engellenmesi yer alıyor. Türkiye bunun için sınıra YPG'nin gelmemesini sağlamaya çalışıyor. Ancak YPG'nin önünde, Menbic'den Afrin'e güney koridorundan

mızın şuursuz hareketleri

ulaşma şansı da bulunuyor.

Stein'e göre bütün bunlar, Türkiye'nin elindeki seçenekleri azaltıyor ve Suriye'ye yaklaşımını daraltmak zorunda kalıyor. Şu anda, sınırda Ankara dostu örgütler adına, elde bir tek İdlib'de Ahrar'uş Şam ve Nusra Cephesi kalmış durumda. Esad'ı devirme politikasından vazgeçmeyen AKP'nin, bu çatallanan politika nedeniyle, El Kaide bağlantılı gruplara daha fazla yaslanmak dışında bir seçeneği bulunmuyor. Bir taraftan da, Kuzey Halep'teki gelişmelere dönük etki etme yeteneğini yitiren Türkiye, ABD planları ile uyum sağlamak zorunda kalıyor. Aynı anda ise, PKK'yi sınırdan uzak tutmak için Esad'la ortak bir nokta bulmaya çalışıyor.

Bir yandan, ABD'nin Türkiye ile PKK'yi yeniden masaya oturttuğuna ilişkin haberler de geliyor. Lübnan'dan yayın yapan Es Sefir gazetesi, Menbic operasyonundan önce İncirlik Üssü'nde ABD-Türkiye-PKK görüşmesi yapıldığını iddia ediyor. Buna göre Ankara, ABD'nin kendisine verdiği sürede Menbic'i "ılımlılarla" temizleyemediği için, ABD planına boyun eğdi, Menbic'in Arapların ağırlıkta olduğu bir güçle temizlenmesine razı oldu. Pazarlığın öte yanında ise, PKK'den çatışmaları durdurması, Öcalan'ın ev hapsine çıkartılması gibi talepler yer alıyordu. Bir başka habere göre, başını Suudi Arabistan'ın çektiği Körfez ülkeleri, Esad'lı geçiş konusunda, İran nüfuzunun ortadan kaldırılması şartıyla esnekleşmeye başlıyordu. Ancak Rusya ve İran, ABD'nin kendilerini oyaladığını düşünerek Suriye sahasına daha büyük bir yığınak yapmaya başlıyorlardı.

Bu konuda, "büyük resmi" gören bir not daha: İran ve Rusya'nın, ABD'nin

kendilerini oyaladığını düşündüklerini söylemiştik. Huffington Post'ta Alastair Crooke'un yazdığı makaleye göre, Rusya, ABD'nin Suriye'de kendisini oyalarken, bir yandan Polonya ve Romanya'ya konuşlandırdığı füze kalkanı projesinden, bir yandan da sınırlarındaki tatbikatlarından dolayı şüpheye düşmüş durumda. İran'la ilgili ise daha büyük bir sorun var. Sözde, İran'a yönelik yaptırımlar kalktı, ancak Crooke'a konuşan Avrupa'daki banka yetkililerinin söylediğine göre, ABD Hazine Bakanlığı yetkilileri bankaları ziyaret etti ve İran'ı mali sisteme entegre etme ve ticaret işbirliğinin kesinlikle söz konusu olmadığını bildirdi. ABD'nin bu uyarısını dikkate almayan bankalara ise, yüklü meblağlarda para cezası kesildiği biliniyor. Bu nedenle, İranlı liderler de kendilerini aldatılmış hissediyor. Suriye'de ise "Halep'i bitirelim" sesleri yükseliyor. Görünen o ki, ABD ve müttefikleri ile Rusya ve müttefikleri arasındaki adı konmamış savaş, bu yaz Suriye'de yükselecek - eğer ABD, ateşkese rağmen cihatçılara silah vermeyi kesip Rusya ile gerçek bir uzlaşma arayışına girmezse...

TÜRKİYE'NİN TEK GERÇEK POLİTİKASI

Tekrar olacak: Türkiye bütün bunlara hangi araçlarla yanıt üretecek? Buradan türetilen anlık reflekslerin bir "dış politika" sayılması mümkün mü? Anlaşılan

o ki, o sınır, AKP istese de istemese de IŞİD'e kapatılacak ve Ankara'nın elinde buna dair pek enstrüman yok. Esad ile Kürtlere karşı anlaşma olsa bile, sınırı ve Halep kuzeyini Suriye ordusuna mı bırakacaklar?

Dolayısıyla, Türkiye'nin Suriye politikasını değiştirmesi, yalnızca "Esad'la anlaşılıyor" anlamına gelmeyebilir, gelmiyor da. Bunun bir benzeri, Türkiye'nin bölgede ABD planları ile uyumsuzluğundan dem vurup AKP politikasına pozitif anlamlar yüklemeye gayret eden "Tayyipçi ulusalcılar"da da görülüyor. Obama yönetiminin, bölgedeki kadim müttefikleri ile (İsrail, Suudi Arabistan, Türkiye) sorunlar yaşadığı, bunun zaman zaman orta çaplı gerilimlere de yol açtığı biliniyor. Selman'ın kral olmasıyla birlikte Suudi Arabistan'ın yaşadığı "uyumsuzluk"un Suriye ve bölge halklarına fayda getirmediği, bilakis bölgesel bir savaş tehlikesini artırdığı ise açık.

Dahası, Müslüman Kardeşler baharının çöküşüyle birlikte, Erdoğan'ın bunu kabul etmeye başlarken, bölgedeki gerici kuvvetlerin katarına dizilmesi, eşyanın tabiatıyla da uyumlu. Suudi Arabistan, bir yandan Körfez odaklı Ortadoğu ittifak mimarisinin korunması için ABD'ye göz dikerken, bir taraftan da Washington'un alan boşaltarak İran'ın önünü açtığını ve bu nedenle kendi göbeğini keseceğini ilan ediyor. Netanyahu İsraili de, merkezinde İsrail'in durmadığı, İsrail'in tek caydırıcı güç olmaktan çıktığı bir Ortadoğu'yu asla kabul etmeyeceğini vurguluyor. Bölgenin en gerici bu iki gücünün ABD planları ile uyumsuzluklarını birbirlerine yaslanarak aşmaya çalışmaları karşısında, hem ABD hem de Rusya tarafından topun ağzına konan AKP'nin "uyumsuzluğu" bu gerici kuvvetlerle ittifak yaparak yumuşatmaya çalışması "gerçekçi" bir strateji.

İlle de Türk dış politikasının "zemin değiştirdiği" iddia edilecekse, buraya bakılsa iyi olur.

■ Erman Çete

ONUR
HAFTASI'NIN
TARİHSEL
DEĞERİ VE
GÜNCEL ANLAMI

Ramazan, Onur Haftası'na denk geldi

LGBT HAREKETİ, AKP'NİN LIBERAL AÇILIM DENEMELERİ ALANLARDAN BİRİSİ OLAMADI. AKP İÇİNDE İKBAL ARAYANLARIN KÜÇÜK ÇIKIŞLARI DA PARTİ İÇİNDE DESTEK BULMADI. SAPKIN, HASTA VE GÜNAHKÂR KİŞİLER OLARAK GÖRDÜKLERİ LGBT'LERE SALDIRMADAN EDEMEDİLER.

Bundan tam 47 yıl önce 28 Haziran'da, ABD'nin New York kentinde bulunan Stonewall isimli mekâna yönelik süreklileşen polis baskısı, tarihteki ilk büyük eşcinsel ayaklanmasının fitilini ateşledi. Eşcinsellerin uğrak yeri olan Stonewall'un önünde toplanan kalabalık, polise direnmek pahasına eylemlerini günlerce sürdürdü. Direnişi takip eden günlerde, ismi Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nden esinlenen "Gey Kurtuluş Cephesi" (GLF) kuruldu. GLF sadece homofobiye değil, ırkçılığa, Vietnam işgaline ve kapitalizme karşı olduğunu da duyurdu. Bir sene sonra Los Angeles ve New York şehirlerinde ayaklanmanın yıldönümü vesilesiyle ilk Onur Yürüyüşleri düzenlendi. Onur Yürüyüşleri süreç içinde, daha geniş bir zamana yayılan etkinliklerden oluşan Onur Haftası'na evrildi.

Ülkemizde ilk kez 1993 yılında düzenlenmek istenen Onur Haftası İstanbul Valiliği tarafından yasaklanmış, ilk izinli Onur Yürüyüşü ancak 10 sene sonra ve bir avuç insanla düzenlenebilmiştir. 2003'ten bu yana, yani tamamı AKP iktidarı döneminde gerçekleşen Onur Yürüyüşleri her sene daha büyük bir kitleye ulaşmış, İstanbul dışındaki illerde de düzenlenmeye başlamıştır. 2013 yazında gerçekleşen Onur Yürüyüşü'ne 50 binden fazla insan katılmış, Haziran Direnişi'yle bütünleşen yürüyüş AKP karşıtı dev bir gösteriye dönüşmüştür.

LGBT DİNAMİĞİ İLE GERİCİLİK KARŞI KARŞIYA

Her geçen yıl kitleselleşen ve yaygınlaşan Onur Yürüyüşleri, ülkenin gericileşen yüzüyle tezat oluşturmuş, gericileri giderek daha fazla rahatsız eder olmuştur. Dünyanın en kalabalık LGBT yürüyüşlerinden birinin Türkiye'de düzenlenmesini hazmedemeyen gericiler, Diyarbakır'da gerçekleşmesi planlanan bir LGBT panelini iptal ettirmeyi başarmaktan aldıkları cesaretle yüzlerini İstanbul'da düzenlenecek Onur Yürüyüş-

şü'ne çevirdiler.

İlk olarak, kendilerine 'Müslüman Anadolu Gençliği' diyen bir grup "Onursuz sapıkları yürütmüyoruz" başlığı ile sosyal medyada bir linç kampanyası başlattı. Bunu Alperen Ocakları'ndan gelen, "Sayın devlet yetkilileri bunlarla bizi uğraştırmayın. Biz her şeyi göze aldık, direk yürüyüşü engelleyeceğiz" tehdidi izledi. Tabloyu BBP Genel Başkanı Mustafa Destici'nin, "Gitsinler yürüyüşü nerede yapacaklarsa yapsınlar, benim memleketimde yapamazlar. Benim memleketim bir sapıklar ülkesi gibi gösterilemez" sözleri tamamladı.

Gericilerin faşistlerle bir olup yaratıkları provokasyon, İstanbul Valiliği'ne aradığı bahaneyi sundu ve Onur Yürüyüşü bir kez daha yasaklandı. Valiliğin açıklamasında açıktan dillendirilmese de yürüyüşün Ramazan'a denk gelmesinin yarattığı hazımsızlık kendini hissettiriyor. Oysa yürüyüş Ramazan'a değil, Ramazan Stonewall ayaklanmasının yıldönümüne denk geliyor.

DOLAPTAN ÇIKANLAR DELİ GÖMLEĞİNE GİRER Mİ?

Cinsel kimliklerin deklare edilmesini ifade etmek için kullanılan tabir, İngilizce'den dilimize "dolaptan çıkmak" olarak

çevriliyor. Son yıllarda gizliliği reddederek açık kimliği ile okulda, işyerinde, sokakta görünür olmayı seçen LGBT'lerin onurlu duruşu, örgütlü bir tutuma denk düşmese de sistematik baskılara karşı büyük bir direnci temsil ediyor. Diğer taraftan Batıdaki örneklerin aksine ülkemizde LGBT'ler güçlü bir gettolaşma eğilimi göstermiyor. Şehir merkezlerindeki belirli 'kurtarılmış alanlarda' geçirilen zamanlar dışında, LGBT'ler herkesle iç içe yaşıyor, sosyalleşiyor ve politize oluyor. LGBT'ler her yerde giderek daha görünür oluyor, taleplerini daha yüksek sesle gündeme getiriyor.

Bir dönem liberallerden de aldığı destekle birbirini ardına 'açılım' politikaları üreten AKP'nin, benzer bir stratejiyi LGBT başlığında uygulaması mümkün değil. İktidarın, gerici cenahın gözünde "sapkın, hasta, günahtâr" olan LGBT'lere herhangi bir şekilde hitap eden bir politika geliştirme imkânı yok. "Muhafazakâr eşcinsel" modeli ise tutmaz, dinde böyle bir kimliğe asla yer açılmaz. Geriye LGBT'leri gizli bir yaşam sürmeye iten kaba bir psikolojik ve fiziksel şiddet seçeneği kalıyor. LGBT dinamiğinin durumu göz önüne alındığında, bu mekanizmanın geri tepmesi kaçınılmaz. LGBT'ler çıktıkları dolaba geri girmez, AKP'nin Türkiye'ye giydirmeye çalıştığı deli gömleğine sığmazlar.

Bu bağlamda İstanbul Onur Haftası, gericilikle LGBT dinamiği arasındaki uyumsuzluğun siyasi bir enerjiye dönüşmesi, bu enerjinin tek bir yürüyüşe veya haftaya değil, uzun soluklu bir mücadeleye taşınması, dolaptan çıkma cesaretinin örgütlü bir kimlikle buluşturulması için önemli olanaklar sunuyor.

Kadıköy NHKM Onur Haftası etkinlikleri

Panel: "Laiklik mücadelesi ve LGBT hareketi", Kadıköy NHKM Ruhi Su Salonu, 24 Haziran Cuma 20.00

Konuşmacılar: Özgür Şen - Komünist Parti MK üyesi; "Türkiye'de Laiklik ve Sol" kitabı yazarı, Tunca Özlen - Komünist LGBT'ler

Film gösterimi: "Pride", Kadıköy NHKM Yılmaz Güney Salonunu, 25 Haziran Cumartesi 19.00

Çilem'in çilesi bitmez

MEŞRU MÜDAFAA, KADININ FITRATINA AYKIRI. GERİCİLİĞİN VE ONUN İNANÇ TEMELİNİN BİR ERKEĞE HAK EDİLMEYEN TANIDIĞI HAK, ÇİLEM'E TANINMIYOR ELBETTE. BU KARARDAKİ ADALETSİZLİK, MAHKEMEYE YA DA YASAL DÜZENE AİT DEĞİL. ADALETSİZLİK, BU DÜZENİN İÇİNDE.

Geçtiğimiz hafta, Türkiye'nin gündemine, alışılmış olanın dışında bir mahkeme kararı girdi. Bir meşru müdafaa olduğu tartışma götürmeyecek şekilde eşini öldüren Çilem Doğan, 15 yıl hapis cezası almıştı. Ancak mahkemenin "muhalefet şerhi" kararı vardı, bu durumda Yargıtay'ın hapis kararını bozması imkân dahilindeydi ve 3-4 yıl haksız hapis yatması ihtimali beliren Doğan, kefaletle serbest bırakıldı. Hukukçuların özenle belirttiği gibi, bu bir beraat değil, tahliye idi.

Aynı sıralarda, memlekette çocukların doğumunu yücelten "örf", kadınların ölümünü yüceltmeyi de sürdürüyordu. Üstelik gericielerin mihmandarlığındaki bu operasyona, yazılı kaynaklar değil; ceketle iliklenen birkaç düğme, biraz öne eğilen bir baş, imanının şartlarını bir cümle içinde hızlıca devindirebilen bir kıvraklığın eşlik edışı yetiyordu. Kanun yazısız, kararlar yazılıydı; kadınları öldürmenin geçerli sebepleri vardı.

Küçük bir arama motoru taraması, katillerin, tecavüzcülerin nasıl teveccühle kucaklandığını görmek için kâfi. Hali hazırda bilindiği kadarıyla 2 kadının katili olan bir adamın, karakolda özçekim arkadaşı oluşu, bu teveccühten ayrı düşünülebilir mi?

Kadınların payına teveccüh düşmediğini ise biliyoruz. Çilem hakkında verilen karar, açık ki yalnızca bir hukuk mücadelesinin değil, kamuoyunda beliren huzursuzluğun, yüksek sesli dayanışmanın sonucu. Genç bir kadın, hayatta kalmak için birini öldürmek zorunda kaldı. Çilem'i bekleyen diğer ihtimali, hayatlarına giren, hatta hayatlarına sokmak istemedikleri erkekler tarafından öldürülen kadınların sayısı, spekülasyona mahal vermeyecek şekilde gösteriyor. Çilem, yaşamak için öldürmek zorunda bırakıldı.

İSLAM'IN ROLLERİNDE 'YAŞAYAN KADIN' OLMAK VAR MI?

İktidara yakın isimlerin odağında durduğu onlarca kadın düşmanı açıklamanın arasında, gözlerden kaçmış olabilir. Yakın bir tarihte KADEM Başkanı Sare Aydın Yılmaz, "Toplumsal cinsiyet

eşitliği, yüzde 99'u Müslüman olan ülkede İslam'ın kadın ve erkeğe yüklediği gerçek rollere uymuyor" dedi. Muhtemel ki ölmeyi reddeden ve direnen Çilem'in pratiği de, toplumsal cinsiyet sınırlarını aşmış sayılıyordu. AKP'li yılların hiç de sıkılgan olmayan verileri gösteriyor; din ve paraya aynı aşkla tutkunların düzeni, kadınları öldürüyor, rol dağılımını aksatmıyordu.

Çilem, kendisini koruyabildi. Belli ki şansı yaver gitti. Burnundan soluyup kendini her türlü ahlaki ve hukuki sorumluluktan muaf hisseden, bu hissiyatı "İslami rol dağılımı" ile pekiştirilen bir erkek olmadığı için de, savunmasında sıkça hatırlatmak zorunda kaldı: "O ölmeseydi ben ölecektim."

Çilem'in mutlak haklılığının yanı sıra, sıcağı sıcağına tartışılması gereken başka şeyler de var. Örneğin, hukuki olarak meşru müdafaa olduğu su götürmeyen bir durumun, "öz savunma" olarak anlamlandırılması, kavramdan bir çözüm reçetesi icat edilmiş "idare eder, gedikleri kapatırız" yaklaşımı mevcut. Evde, sokakta, kampüste, işyerinde rızamız dışındaki ihtimallere zorlanmaya vereceğimiz her yanıtın "elimize sağlık" olacağı elbette kesin. Hepimizin Çilem kadar "şanslı" olamayacağı, birini öldürmek zorunda kalarak yaşayabileceğimiz bir hayatın "şans"la nitelenmesinin sınırları ise ayrı bir vakıa. Neden kadınları püskürtmeyi temel eğilimi haline getirmiş bir düzende, savunma sanatlarıyla idare

edelim, "biraz kurtuluş" talihsizliğine bel bağlayalım ki... Bu soruyu sormayacak mıyız?

SAVUNMA SANATLARI YETMEZ

Çilem, insanlığı alçaltan fuhuş sektörünün olmadığı bir ülkede, kocasından yalnızca "artık pek de sevmediği için" ayrılabilirdi. Kendisine yönelen en küçük bir şiddet ihtimalinin dahi, kanunlar çerçevesinde ve yerleşik kamusal bilinçle bertaraf edildiği bir ülkede yaşayabilirdi. Ancak "idare edildiği" sürece, canını kurtarmak için tetiğe dokunmaya, Tayyip Erdoğan'ın zehirli kollarından kurtulup Altan Tan'ın şeriatçı nefesine maruz kalmaya, Ramazan boyunca kapalı lokanta mahallelerinden kaçıp, Abbasağa'daki yeryüzü sofrasında bağdaş kurmaya hapis kalmaya devam edecek, edeceğiz.

Bir kadının meşru müdafaaasından, bir trajedi olduğu su götürmeyen hikâyesinden dayanışma hattı kurabilir, haklılığını omuzlarımızda taşıyabilir, zaten incitilmiş bir insanı, diktatörle çay toplamaya giden yargıçların adaletinden, insafından kurtarmayı deneyebiliriz.

Biliyoruz, yaşamına büyük bir vakarla sahip çıkan kadını, düzenin daha fazla hırpalamasına engel olmaya çalışmak insanlığın birlikte ödemesi gereken bir borç. Köklü bir esaret tarihinin, müfreze kuvvetlerle değil, topyekün ve kesintisiz mücadeleyle yıkılabileceği gerçeği ise, esaslı bir kurtuluşun tek harcı.

KENDİNİ O İCAT ETMEDİ, HUYLARI DA ONA HAS DEĞİL

Fatih Terim sadece kapitalizmdir

FATİH TERİM, GÖSTERDİĞİ TEPKİLER, DAVRANIŞLAR, SÖYLEMLER VE VİTRİN DÜŞKÜNLÜĞÜ İLE KAPİTALİZMİN YARATTIĞI İNSANI TEMSİL EDİYOR. FUTBOLDA HİMAYECİLİK VE TAHAKKÜMÜN CİSİMLEŞMİŞ HALİNİ BİZE GÖSTEREN BU DURUM, SERMAYE İKTİDARI VE ONUN TEMSİLCİSİ AKP TARAFINDAN KENDİ SINIF ÇIKARLARI İÇİN TEMCİT PİLAVI GİBİ ÖNÜMÜZE SUNULUYOR.

Futbol, Türkiye’de her dönemde ‘siyaset bulaştırmayalım’ kaygıları ile yaklaşılan bir toplumsal olgu olmuştur. Türkiye’de her dönemin politik atmosferi futbola dolayimsız bir biçimde yansımış ve futbol alanı politik iklimin üst belirlenimi altında meze edilmiştir. Toplumun tarihine dönüp baktığınızda, bunun futbolun kendi tarihinden bağımsız ilerlemediğine ve modern futbolun ülkeye ilk giriş yıllarından itibaren siyasetin bir alt başlığı olarak biçimlendirildiğine tanıklık edilmiştir. Futbol, mevcut iktidarlar tarafından araçlaştırılan ve kazanılmaya çalışılan bir mevzi olagelmıştır. Bu durum, 2. Abdülhamit’in hafiyelerinin kol gezdiği ve futbolun düzeni tehdit eden, tehlikeli bir oyun olarak mahkûm edildiği ‘İstibdat Dönemi’nden başlanarak, sivil ve askeri kadroların kulüplere el attığı

İttihat Terakki’ye, kulüp başkanlıklarının milletvekillerinden oluştuğu ve profesyonelleşmenin başladığı Demokrat Parti yıllarından AKP’nin stadyum mühendisliğine soyunup, futbolu ve tribünleri tahakküm altına almaya çalıştığı günümüze değin izlenebilmektedir.

Türkiye’de futbol, o dönemlerde de görülen bir biçimde kimi kısıtlar üzerinden harekete geçirilmiştir. Bunlardan birisi, futbolun bir milli kimlik yaratmak için araçlaştırılması olmuş, diğeri ise toplumsal kutuplaşma, ekonomik/siyasi kriz dönemlerinde toplumun ‘gazının alınması ve normalleştirilmesi’ biçiminde somutlanmıştır. Bu iki pozisyon, futbola sermaye sınıfı tarafından biçilen roldür. Futbol, toplumsal mobilizasyonun ve bütünleşmenin milliyetçi ve gerici duyarlılıklar temelinde bir araya getirilme misyonuna bulandırılmıştır.

Biraz geçmişe baktığımızda, 1988 yılında Turgut Özal'ın yaptığı, "Türkiye'de en popüler sporun futbol olduğu, bunun halkın morali üzerinde olumlu etkileri bulunduğu ve futbolla ilgilenmenin politikacının bir zorunluluğu" olduğu açıklaması hâlâ kulaklarda çınlamaktadır.

Ancak futbola verilen bu rol, muhtemelen ki kimi aktörler üzerinden işlemeli ve kişiler rollerini icra etmelidirler. Bu rol ise, günümüz futbol düzeninde Fatih Terim üzerinde somutlanan bir gerçeğe dönüşmüştür. Fatih Terim, hem sistemin piyasacı yapısının, hem de milliyetçi/gerici duyarlılıkların topluma nüfuz etmesinin önünde 'kayganlaştırıcı' işlev görmüş, bu niteliklerle futbolun direksiyonuna geçirilmiştir. Burada, hiç şüphe yok ki, Fatih Terim önemli bir boşluğu doldurmakta, sermaye ve gericilik ile futbol arasındaki mesafeyi kısaltmaktadır. Çünkü futbol, bir anlamda ülkedeki politik ilişkilerin de görünür kılındığı kimi araçlara sahiptir. Siyasal iktidar, futbol üzerinden de toplumsal ilişkilere yön vermeye, topluma mesaj iletmeye çalışır. Bu bağlamda, Fatih Terim'in yer yer yaptığı "futbola siyaset bulaşmama" açıklamaları bir düzen içi danışıklı dövüştür. Örneğin, Fatih Terim adı, stadyumlara verilen 'sade ve masum' bir isim değil, politik bir ilhak çabasıdır.

MAAŞI 'HAK ETMEK' YA DA KRİTERLER

Fatih Terim'in, Türkiye futbol tarihinde kapladığı alan ile bunun parasal karşılığı arasındaki ilişki sürekli tartışılmış, Fatih Terim'in aldığı maaşa yapılan atıflar genel itibarıyla olumsuz olmasına karşın, pek bir değişikliğe yol açtığı görülmemiştir. Türkiye Futbol direktörü olarak şimdilerde üstlendiği misyon, TFF'nin ona verdiği 'dolgun' maaş, buna karşın ülke futbolunda bir türlü gösterilemeyen gelişim ve başarılar, toplumun tepkisini çekmekte ve kişiler bu maaşın 'fazla' olduğuna kanaat getirmektedir. Mesele, bir noktada da 'hak edip etmeme' tartışmasına indirgenmektedir. "Bu ülkede yalnız bir tane Fatih Terim var" çıkarımı kimi dönemlerde maaşın onaylanmasına yetmiş, mağlubiyet ve başarısızlıklar dönemlerinde ise maaş konusu kimi zamanlar yeniden gündemi belirlemiştir.

Ancak maaş, tüm toplumsal kesimlerden yoğun tepkiler almasına, günlerce süren hesaplar yapılmasına rağmen, tur geçme ve başarılı olabilmek kriterine yaslanmış gözükmemektedir. Oysa ki, piyasa ilişkilerinin egemen olduğu endüstriyel futbol çağında, vaatler, tavizler ve ilişkiler sermayeye odaklanmış, kriterler küçük başarılarla endekslenmiştir. Aldığı maaş ile en çok kazanan 4. teknik direktör olarak zengin dergisi Forbes'e giren bir 'spor adamının', yıllık geliri ile son dünya şampiyonu Almanya'nın ya da İspanya gibi önemli bir takımın teknik direktörünü geçmesinin dahi mümkün olabilmesi Fatih Terim'in bir 'taktik deha' olmasından değil, düzenin adamı olmasındandır. Bu, Türkiye egemen

kapitalist sınıfının futbolun zirvesine doğrudan müdahil olmasıdır. Bu anlamda maaşı 2900 işçinin maaşına eşit olan bir futbol direktörünün barındığı düzende, saf ve steril bir futbol mekanizmasından kesinlikle bahsedilemez. Fatih Terim, aldığı maaş ile ülke futbolunda 'tek adam' haline getirilmiş, futbolun 'patronu' olarak öne çıkarılmıştır. Bu, sermaye ve onun politik temsilcisi olan AKP iktidarının ideolojik bir saldırısı, bir himayecilik girişimidir. Gerçek olan, siyasal iktidarın yansımasının futbolun iktidarında da görünür olmasıdır.

BİTMEYEN EGO VE VİTRİN

Fatih Terim'in bir diğer özelliği, karakteristiktir. Yüksek bir egoya sahip bir teknik direktörün, kendisine eleştiride bulunanları tehdit etmesi, gerektiğinde kendisi ile ilgili haber yapan gazetecileri işinden attırabilmesi, yayından kaldırılan köşe yazıları, futbolcuları vb. arasındaki anlaşmazlıkları toparlamak yerine, bir 'mahkeme' gibi davranabilmesi ve kişisel olarak kendini sürekli dışarıda ve üstün görmesi, piyasacılık özelliklerinin içine sinmiş olduğunun doğrudan kanıtıdır. Son olarak, Avrupa Şampiyonası'nda yaptığı 'kendini aklama ve suçu başkalarına yükleme' egzersizleri güncel örneklerdendir. Bu özelliklerin taraftara yansımaları ve gerilimli ilişkilerin yeni-

den inşa edilmesi, futbolda da bariz bir 'yönetememe sorununa' işaretler.

Fatih Terim'in 'yönetilme' sorunu ise hiç olmamıştır. Kendisine sürekli olarak siyasi iktidar tarafından sahip çıkılan Terim, suçluların hep saha dışında aranmaya alışılmış olduğu ülkede duru ve pak bir görüntüye kavuşturulmuştur. Futbolun egemenleri, denklemin sürekli içindedir. Yeri geldiğinde alınan mağlubiyetlerde, 'Terim çıkıp kendi mi oynasın'a kadar varan sahip çıkma seansları, Fatih Terim'in ne kadar kollandığını ve şampiyonanın olmaması durumunda Ergin Ataman, Rıdvan Dilmen ya da Fikret Orman vb. gibi 'spor adamları' ile iftar yemeğinde buluşacağını göstermektedir.

Fatih Terim, gösterdiği tepkiler, davranışlar, söylemler ve vitrin düşkünlüğü ile kapitalizmin yarattığı insanı temsil ediyor. Futbolda himayecilik ve tahakkümün cisimleşmiş halini bize gösteren bu durum, sermaye iktidarı ve onun politik temsilcisi AKP tarafından kendi sınıf çıkarları için temcit pilavı gibi önümüze sunuluyor.

Hal böyleyken, 'romantik' bir biçimde maç izlemek ve 'başarı' beklemek yeni Fatih Terimlere çanak tutarken, çözüm futbola ideolojik ve siyasi dozajı yüksek bir müdahaleden geçiyor.

■ İsmail Sarp Akyurt

KEMAL OKUYAN

Düzeni değiştirmek istedi

Cok da aşırıya kaçmamak gerek... Alkolle ilgili bir öğüt olabilir bu, fazla spor yapıp vücudu gereksiz yere zorlamamak konusunda bir uyarı da. Ancak işin içine siyasal, toplumsal meseleler girince "aşırılık" konusu biraz karışıyor. "Katılıyorum ama ben sizin kadar aşırı değilim" diyen biri kibardır, belki dosttur, hatta samimidir ama son tahlilde laf sokmakta, sizi fanatizmle damgalamaktadır. Çünkü o da ülkede dolu dizgin giden dinselleşmeden rahatsızdır, haysiyetsiz dış politikadan tiksiniyor, Suriye'deki savaş suçlarına öfkeli, betonlaşmadan, çevrenin yağmasından büyük rahatsızlık duymaktadır, büyük sermayenin "büyük" oyundaki rolünün farkındadır, ama "aşırı" değildir.

Öfkesini, tiksintisini, tepkisini, bilgisini, duygusunu, onurunu bu düzeni yıkma noktasına taşımamıştır.

Ya işine gelmemektedir, çünkü bu düzende vazgeçemeyeceği çıkarları vardır, ya korkmaktadır gereğini yaparsa başına geleceklerden; ya da inanmamaktadır daha iyi bir yaşamın kurulabileceğine.

Her ne olursa olsun, aşırı olmadığı için en azından sizin yanınızda mutlu ve gururludur. Sıkıştığında başkalarına "ben zaten aşırı değilim" diyebilecek olmanın hafifliği ile sizi "aşırılık"la itham ederkenki bilmişliği arasındaki fark sanıldığı kadar büyük değildir.

Türkiye'de sosyalizm mücadelesinin sorunlarından biri, "aşırı" olanla farklılığına aşık bir "dost" atmosferin basıncının hissedilmesidir. Evet dosttur bunlar, baş başayken sosyalizmin insanlık için ne anlama geleceğinden söz ettiğinizde "ah keşke" tepkisinin içtenliğinden kuşku duymazsınız. Öte yandan bu düzenin sahibi, parçası gibi davranırken de son derece doğaldırlar.

Burada anlatılan açık bir orta sınıf tavrıdır, ama sadece oraya ait olsa önemsizleşebilecekken, emekçi halkı da belirliyorsa bayağı tehlikeli bir hal almaktadır.

Türkiye solunda bir kesim yıllardan beri, bu atmosfere hitap etmeye, onun huyuna suyuna gitmeye çalışmaktadır. En radikal geçinenler dahil.

Radikaldirler, ama o kadar da aşırı değildirler!

Bunu kanıtlama derdindedirler; yaranmacıdır.

İslamcının yanında "katı" laiklere, Kürt ulusalcısının yanında Kemalistlere, Türk ulusalcısının yanında HDP'ye, sosyal demokratın yanında "devrimci lafazanlığa", liberallerin yanında komünist geleneğe, komünistlerin yanında reformistlere çıkmakta hiçbir beis görmeyenleri biliyorum. Kişisel bir zaaf değildir, bu kolektiftir.

Oysa şimdi aşırılık zamanıdır.

Düzen aşırıya kaçmıştır zaten; 4 yaşındaki bebeye türban takmaya çalışan, 7'sin-

Fotoğraf: Emrah Sangöl

dekine tecavüzü meşru gören, işçilerin tuvalete gitmesine yasak koyan, önüne çıkan her şeyi yağmalayıp çürüten bir sistemden söz ediyoruz.

O kadar da aşırı olmamak lazım!

Katı laiklik, ılımlı İslam, demokratik planlama, piyasa sosyalizmi, aşırı solculuk... Bu kavramların hepsi çöpe. Laikliğin yumuşağı yok, İslam siyasallaştığı anda radikaldir, planlama varsa kesinlikle merkezidir, piyasa ile sosyalizm yan yana gelmez, solculuğun aşırı olmayanı son tahlilde sağcılıktır.

Biz aşırıyız.

Ve bu nedenle kimseden özür dilemek zorunda değiliz.

Bu kadar rezalete rağmen aşırı olamıyorlarsa, kabahat onlarda. Özür istemiyoruz, ama üste çıkmaya çalışmasınlar.

Onlara karşı psikolojik üstünlüğü ele geçirmemiz gerekiyor. Bu düzeni

“ İSLAMCININ
YANINDA 'KATI'
LAİKLERE, KÜRT
ULUSALCISININ
YANINDA
KEMALİSTLERE,
TÜRK
ULUSALCISININ
YANINDA
HDP'YE, SOSYAL
DEMOKRATIN
YANINDA 'DEVİRİMCİ
LAFAZANLIĞA',
LIBERALLERİN
YANINDA
KOMÜNİST
GELENEĞE,
KOMÜNİSTLERİN
YANINDA
REFORMİSTLERE
ÇAKMAKTA
HİÇBİR BEİS
GÖRMEYENLERİNKİ
KİŞİSEL DEĞİL
KOLEKTİF BİR
ZAAFTIR... ”

diğimiz için özür dileyemeyeceğiz

Lakin biz bu düzen içindeki çözümleri beğenmiyoruz ve kendilerinin de “beğenmedikleri” çözümleri savunularının üstüne gitmeye kararlıyız.

Devrim fikrini meşrulaştırmak ve olağanlaştırmak gerekiyor. Radikallik şovlarıyla değil, sermaye düzeni ve bizzat sermaye sınıfını gayrimeşru hale getirerek, onu ayıplı bir toplumsal olguya dönüştürerek, bu düzenin içinde pozisyon ve huzur peşinde koşmanın suça ortak olmak anlamına geldiğini ısrarla anlatarak.

Çünkü Türkiye’de düzen bir kez emekçi halkın kafasına “senin de yırtma şansın var”ı soktu. Yırtamazsan öbür dünyada ihya olacaksın ekiyle!

Yok, özür dileyemeyeceğiz. Kusurun kralı sermaye düzenindedir; devrim en doğal haktır.

Devrim ve karşı devrim arasında

“Küçük burjuva, bütün ülkelerde ve her türlü siyasal kombinasyonlarda, ölü alınmayacak ve zorunlu biçimde devrimle karşı devrim arasında kararsızdır. Onun arzusu, sermayenin boyunduruğundan kurtulmak ve küçük mülk sahibi olarak konumunu güçlendirmektir. Bu beklenti, doğası gereği çözümsüzdür ve küçük burjuvazinin kararsızlığı, çağdaş toplumsal yapının özellikleri gereği, kaçınılmaz ve engellenemez bir olgudur.” **V.İ.Lenin**

Uygarlık ve sosyalizm

“Sosyalizmin kurulması için uygarlık gereklidir” demektesiniz. Pek güzel. İyi ama neden ilk önce bizdeki toprak ağalarını ve Rus kapitalistlerini kovarak uygarlığın koşullarını yaratmayalım ve bundan sonra da sosyalizmin kuruluşuna geçmeyelim? İlerlemenin olağan tarihsel seyrinde böyle değişikliklerin yapılamayacağını ve olanaksız olduğunu hangi kitaptan okudunuz siz?” **V.İ.Lenin**

yıkmaya çalışıyoruz. Karşımıza çıkıp bu düzene dair bir araba dolusu laf edip, bu açıdan bizden eksikliği değil fazlası olanlara “sakın ürkmeyin ama biz komünistiz, devrim filan gibi aşırı hedeflerimiz var” diyemeyiz. Diyeceğimiz, “tutarlı olun, gereğini yapın”dır.

Düzeni değiştirme hakkı en meşru haktır; devrim hakkıdır.

“İnsanlar korkuyor” diyen “ben korkuyorum, kaybedeceklerim var” deme cesaretini gösteremeyendir.

Bu düzen gericilikle, yağmacılıkla üzerine üzerine geldikçe her durumda bir çıkış kapısı bulabileceğine ilişkin inancı, yeni bir yaşam-yeni bir ülke kurulabileceğine dair inancı yok etmektedir.

Bir görüşe göre insanları devrim fikrine alıştırmak için komünistlerin “kalite” sergilemesi, kaba ve sıg olma-

dıklarını göstermesi, bazı önyargıları kırması gerekmektedir.

Nitelikten nefret ettirecekler insanı!

Komünistler verdikleri mücadelelenin gereği ve doğası nedeniyle kaba ve sıg olamazlar, kendilerini pazarlamak için değil! Bu düzenin yalnızca iktidar tarafı değil, muhalefet tarafı da bu denli dökülürken, komünistlere kalite standartlarına göre not vermeye kalkanları yıldızlı onlarla ikna edemeyiz. Aradıkları kalite değil, sahte de olsa huzurdur. Biz onlara huzur adına ancak insanlığın savaşı, sömürsüz bir toplumda giderek refah içinde yaşayacağı günlere ilişkin inancımızı sunabiliriz.

“Komünist ama çok düzgün biri...”

Damat adayını beğenmişler, sağ olsunlar.

BAĞIMSIZ KONUT-İŞ SENDİKASI GENEL
BAŞKANI ALİCAN KAYHAN:

Her konuda

"BİR APARTMANDA KAPICILIK YAPMAK FABRİKADA ÇALIŞMAYA BENZEMİYOR. GÜNÜN 24 SAATİ APARTMANDA, GECE DE OLSA BİRİLERİ ÇAĞIRIYOR, İŞ VERİYOR, BİR YERLERE GÖNDERİYOR. YANİ BU ARKADAŞLARIN FAZLA MESAİLERİ VAR, HAFTA TATİLLERİ VAR, ULUSAL BAYRAM, GENEL TATİL GÜNLERİ VS. ÖDENMİYOR. ANCAK BİZ SENDİKA OLARAK MÜDAHALE ETTİĞİMİZDE ALIYORUZ"

Konut-İş Sendikası, Türkiye'nin çeşitli illerinde apartman görevlilerini, kapıcıları örgütleyiyor. Sendika Genel Başkanı Alican Kayhan'ın da dediği gibi bir apartmanda kapıcılık yapmak bir fabrikada çalışmaya benzemiyor. Kayhan'la sendikalarını ve yaşam kavgalarını konuştuk. Uzun bir söyleşi oldu. Önümüzdeki sayımızda devam edeceğiz

Konut-İş Sendikası nerelerde faaliyet yürütüyor, kapsama alanı nedir? Sendikanızı biraz anlatır mısın?

Konut-İş Sendikasını 21.07.1993 tarihinde kurduk 7 arkadaşla birlikte. Apartman görevlilerini, yani kapıcı kardeşlerimizi temsil ediyoruz. Türkiye'nin birçok ilinde üyelerimiz var. Örneğin Ankara'da, Mersin'de, Kayseri'de, Mardin'de, Diyarbakır'da... Her şehirde çok fazla üyemiz yok, kiminde 30, kiminde 50. Dün Çanakkale'den aradılar. Bir arkadaş işten çıkarıyorlarmış. Orada da bir çalışma başlattık. 200-300 kişi olduğunu söylediler. Onları da örgütlemeye çalışacağız.

Konut-İş Sendikası üyeleri için neler yapıyor genel olarak. Sendikanızda örgütlenmek bir üyeye neler katıyor?

Bir apartmanda kapıcılık yapmak bir fabrikada çalışmaya benzemiyor. Günün 24 saati apartmanda, gece de olsa birileri çağırıyor, iş veriyor, bir yerlere gönderiyor. Yani bu arkadaşların fazla mesailer var, hafta tatilleri var, ulusal bayram, genel tatil günleri vs. ödenmiyor. Ancak biz sendika olarak müdahale ettiğimizde alıyor. Örneğin Florya'da bir arkadaşımız bize gelmişti. 12 senelik çalışan, işin sonunda 20 küsur bin toplam ödeme yapacaklarını söylemişler; biz gidip görüştük ve 65 bin vermeye ikna ettik onları.

Bu sendikayı kurmamızın arkadaşlarımıza çok faydası oldu. Bir örnek daha vereyim. 2000 yılında Beyoğlu'nda bir hırsızlık yaşandı. Apartmana yan binadan girilmiş, bir apartman sakinin elini ayağını bağlayıp, tüm parasını mücevherini alıp gitmişler. Ardından polis

gelip apartmanda 20 yıldır çalışan kapıcı arkadaşımızı götürüp, işkence yapıp ona suçu yükledi. Bu arkadaşımızın böyle bir suç işlemesinin olanağı olmadığına inanıyorduk. Zaten türlü kötü muamelelerle suç yüklemesi yapılmıştı. Bundan haberimiz olunca devreye girdik. Hemen bir toplantı yaptık, bir basın açıklaması yaptık, polisin tutumunu kınadığımızı belirttik. Ertesi gün Emniyet Teşkilatı'ndan aradılar. Gerçek failerin yakalandığını söylediler. Böyle arkadaşı bıraktılar.

Bunun gibi birçok şey var. Apartmanda zaman zaman hakarete uğruyorlar, "Sen kapıcısın, her şeyi yaparsın sen!" gibi itham edici sözler söylüyorlar. Bu tür şeylerle çok mücadele ediyoruz. Her konuda haksızlıkla mücadele etmek zorunda kalıyoruz. Farklı bir iş alanı bu. Sadece günde kaç saat çalıştığı değil, onun dışında da kapıcı olduğu için maruz kaldığı muameleye karşı da mücadele veriyor, üyelerimizin yanında oluyoruz. Üyelerimiz başlarına ne gelirse gelsin, en ufak konuda bizi ararlar, biz de her türlü desteği veriyoruz.

Biz sendikayı kurduğumuzda Hak-İş'e bağlı, Türk-İş'e bağlı 2'şer şube vardı, bağımsız sendika vardı. Biz bunları görüyorduk ancak bunlar bir iş yapmıyorlardı. Apartman yönetiminden tokat yiyen bir kapıcı, bunlara gittiğinde bir de onlardan tokat yiyordu. Bunu gördüğümüz için bu sendikayı kurduk. Ben de kapıcı olarak çalışıyordum o zaman ve sendikal faaliyet yürüttüğüm için işten çıkarıldım. Sonra dava yoluyla haklarımızı aldık tabii.

Sendikamıza üye olmayanlara da yardımcı olmaya çalışıyoruz biz. Gelip soruyorlar, destek istiyorlar; başka sendikalar da kendi kapıcı üyeleri için arayıp bize danışıyor. Biz emekçiden yana olduğumuz için her danışana yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Şu an sadece kapıcılar için çalışan bir sendika yok. Kapattılar hepsini. Bunun çeşitli sebepleri var. Toplu sözleşme imkânı yok, tek kişi çalıştığı için; aidat toplama sıkıntısı var; daha sonra da kapıcılar belediyelerdeki sendikalarda da örgütlendiği için bizden başka apartman görevlilerine özel bir bağımsız sendika kalmadı. Belediye İş Sendikasında,

Hak-İş'te Türk-İş'te de üyeler vardı ama yardımcı olmadıkları için bu sendikayı kurduk.

Bu çalışma kolunda örgütlenme neden gerekli? Örgütlenmenin olanakları ve kısıtlılıkları neler? Kapıcılar neden örgütlenmeli ve örgütlenmeyenler neden örgütlenmiyor?

Örgütlenmeliler çünkü sendika, işçinin hak ve menfaatlerini korumak için kurulur. Bütün sendikaların tüzüğünde de en başta bu vardır. Kendi haklarını koruyabilmek için sendikada örgütlenmeleri gerekir. Emeginin, alın terinin karşılığını almak için gideceği başka bir yer yok çünkü. Bir avukata gittiğinde avukatlık ücreti gibi şeylerle karşılaşacak mesela. Ama biz sendika olarak ele aldığımız işlerde %90 mahkemeye gitmeye gerek kalmadan üyemizin hakkını alıyoruz. Genelde davaya gerek kalmadan sorun çözülüyor. Yani çalışanın kendi davası için, kendi emeği için örgütlenmesi gerekir.

Peki, gelip kapınızı çalıp "Ben sendikaya üye olmak istiyorum." diyenleri sendikalı olmaya iten şeyler genelde ne oluyor?

Bir kapıcı istediği zaman hemen bulabilir bizi. Ama genelde başına bir olay geldiğinde, örneğin tazminatını alamadığında, haksız yere işten çıkarıldığında vs. bizi buluyor. Ama şu var: Biz yardım

haksızlıkla mücadeleye

ve destek isteyen yanında oluyoruz ve çoğunlukla da mahkemeye gitmeden sorunu çözüyoruz.

Örneğin hırsızlıkla suçlanan, işkence edilen arkadaştan söz ettim. O arkadaş, kendisine çıktığımız destekten sonraki zamanlarda bir toplantı ya da etkinlik yaptığımızda herkesten önce gelirdi, çalışırdı. Çünkü bizim üyelerinin menfaati için çalışan bir sendika olduğumuzu bire bir görmüştü. Ben de tabii şakayla arkadaşlara "Sendikaya gelmek için ille hepinizin işkenceden mi geçmesi lazım?" der, onu örnek gösterirdim. Kendisi vefat etti ama oğlu var, güvenlik görevlisi olarak çalışıyor, o da üyemiz, gelir gider.

Bu şunu gösteriyor. Demek ki insanlara gidilmemiş, ilgilenilmemiş. İnsanlara sahip çıktığın zaman, hakkını aradığın zaman mutlaka bu insanlar gelir, kendi davalarına sahip çıkar.

Bir örnek daha vereyim. Sendikayı ilk kurduğumuz yıllarda Beşiktaş'ta bir yere gittik. Ben de o zaman Beşiktaş'ta görev yapıyordum. Binaları dolaşırken bir kapıcı arkadaş bizi içeri davet etti, çay ikram etti. Eşine de bizi tanıttı, sendikanın genel başkanı olarak. Eşi çok şaşırды, inanmadı. Neden inanmadığını sordüğümde "Biz başka başka sendikalara üye olduk, kimse gelip kapımızı çalmadı bile. Şimdi birden siz gelince ben inanmadım." dedi. Tabii bu olay bana önemli bir şey gösterdi. Ben her fırsatta, kendileri de uygun olduğu sürece gidip kapıcıları

ziyaret ettim, konuştuk, onlara sendikanın ne olduğunu, ne amaçladığını anlattık. Bunun önemli olduğunu gördüm. Yani biz gidip kendilerini ziyaret edince, başlarına bir şey gelmese de ileride herhangi bir sorunda yanlarında olacağımızı gördükleri, buna inandıkları için de üye olan çok kapıcı var. Biz 7 kişiyle başladık. Zaman içinde, diğer sendikaların üyeleri kalmadı neredeyse. Oradan ayrılıp bize katıldılar. Onların hiçbirini ilgilenmemiş çünkü üyeleriyle. En fazla aidat almak için gitmişler.

Apartman görevlileri, bir düğüne gidecekleri zaman bile diken üstünde giderler. "Bir şey lazım olur da o sırada apartmanda olmazsam işten kovulur muyum?" korkusu taşırlar her zaman. O yüzden onları örgütlemek için onların bize gelmesini beklememek gerekiyor. Biz de beklemiyoruz, onlara gidiyoruz. Üyelerimizle telefonda da sık sık görüşüyoruz. Bazen biz fırsat bulamasak onlar arayıp hal hatır soruyorlar. Böyle bir ilişki var üyelerle sendika arasında.

Bağımsız sendika olmanın zorlukları ya da avantajları nelerdir?

Yine mesela biz bu sendikayı kurduğumuzda Hak-İş'ten bizimle ilgili laflar çıktı. Biz 7 kişi, 7'imiz de birbirimizden farklı olmamıza rağmen ben aleviyim diye Hak-İş sendikacıları ortalıkta "Bunlar alevi sendikası kurmuş." gibi ayrıştıracı sözler söylüyorlardı. Tabii insanlar bizi tanıdıkça bizim herhangi bir kesimi

üstün ya da aşağı tutmadığımızı, ayırmı yapmadığımızı gördüler. Ancak bu tip şeylerle de karşılaştık.

Peki kurulmadan önce DİSK'e gittiniz aslında değil mi?

Evet. 1992'de 10 arkadaşla birlikte DİSK'e gittik. Hatta aramızda 12 Eylül öncesinde bu iş kolunda sendika kurmuş olan Durmuş Çavdar da vardı yanımızdaydı. Gittik, bu iş kolunda örgütsüz olan, örgütsüz olduğu için sahihsiz olan insanlar var, dedik. Bize bir şube vermelerini, bu şekilde örgütlenmemize destek olmalarını istedik. Bize "Tamam, bakınız, yönetim kurulunda görüşelim." diye diye bizi 1-1.5 sene oyaladılar. Ne yapalım ne edelim diye düşündük durduk. Hak-İş bize sürekli "Gelin, burada kurun sendikanızı" diyordu ama oraya gidemedik, Türk-İş'e bağlı Belediye-İş'in yine durumu ortada, oraya da gidemezdik. Onlar sarı sendikaydılar. Hâlâ da öyleler. Sonunda bağımsız bir sendika kurmaya karar verdik ve kurduk. Biz kurduktan sonra DİSK bizi konfederasyona bağlanmaya çağırdı, ama bu kez de biz gitmek istemedik. Çünkü daha önce türlü haksızlıklarına tanık olduğumuz için şikayet ettiğimiz başka bağımsız sendikaları da çağırdılar, bizi de çağırdılar. Biz şikayet ettiğimiz sendikayla aynı yere nasıl gidelim? Sendikamızı kurduk, örgütlendik, size nasıl güvenelim de kapatıp gelelim? Olmazdı, biz de bağımsız sendika olarak çalışmaya devam etme kararı aldık.

BİRLEŞME GÖRÜŞMELERİ HAKKINDA
İYİMSERLİK YALANLARI SÖYLENİRKEN

AKP Kıbrıs'ı da ısıtıyor

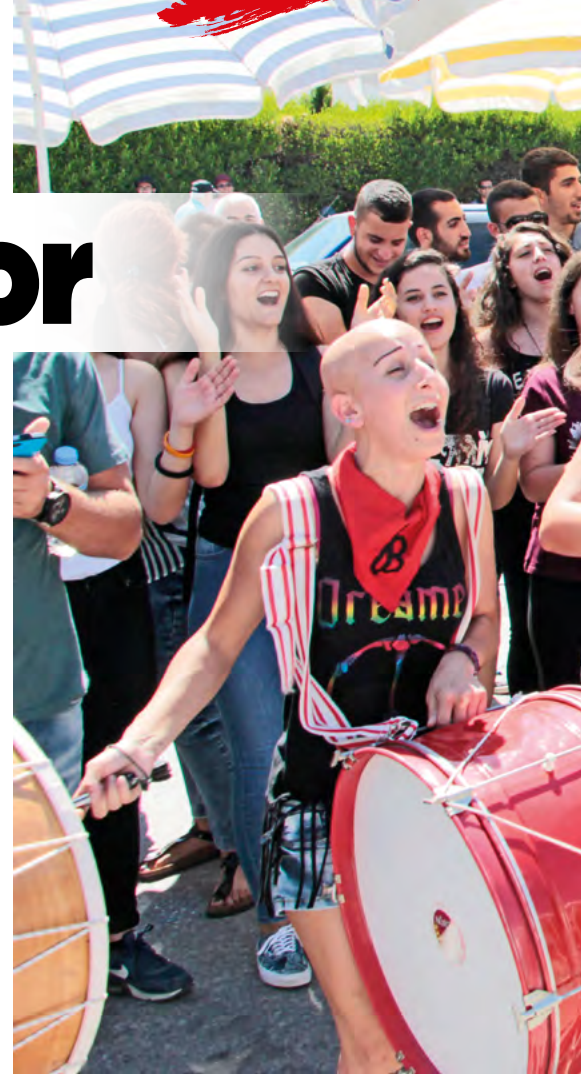
2014 TEMMUZU'NDA GÜNDEME GETİRİLEN VE AKP'NİN KIBRIS'I
"GENÇLİK KAMPLARI" İÇİN SEÇMESİNDEN BAŞKA ANLAMI
OLMAYAN PLAN YENİDEN YÜRÜRLÜKTE. KUZEY KIBRIS'TA HALK
'REDDEDİYORUZ' DİYEREK SOKAKLARA DÖKÜLDÜ.

Yaz bu yıl Kuzey Kıbrıs'ta her yıl olduğundan biraz daha sıcak başlamış gibi görünüyor. AKP'nin ada halkına yönelik geliştirdiği sistematik saldırı planlarından bir tanesi daha yürürlüğe girmek üzere.

2014 yılının Temmuz ayında, Türkiye'de Bakanlar Kurulu kararı olarak oluşturulan bu saldırı planının tam adı: "Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Hükümeti Arasında Gençlik ve Spor Bakanlığı Yurtdışı Koordinasyon Ofisi'nin Kurulması ve Faaliyetlerine İlişkin Antlaşma".

Söz konusu anlaşmanın iki yıl önce Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) ve küçük ortağı Demokrat Parti (DP) döneminde yürürlüğe girmesi engellenmişti. Ancak 2016 yılının bahar aylarında hızlı bir AKP operasyonu ile düşürülen ve sonra yine hızlıca bu kez Ulusal Birlik Partisi (UBP)'ne kurdurulan KKTC hükümeti, anlaşmayı geçtiğimiz hafta Kuzey Kıbrıs meclisine getirdi ve ilgili yasa tasarısı 17 ret oyuna karşılık 27

evet oyuyla onaylandı. Yasa Tasarısı şimdi Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı'nın önünde.

Kısaca "Koordinasyon Ofisi" olarak anılan bu anlaşmaya göre, Kıbrıs'ın kuzeyinde başına Türkiye'den bir başkan atanacak, tüm personelinin istihdamı Türkiye hükümeti tarafından belirlenecek, yetkililere diplomatik dokunulmaz-

YENİ KIBRIS PARTİSİ YÜRÜTME KURULU ÜYESİ MURAT KANATLI

'Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti eliyle yürütülen muhafazakâr ve neoliberal saldırı'

Boyun Eğme: Bir süredir akşamlarınız sokakta eylemde geçiyor. Kıbrıs'ta neler oluyor, neden sokaktasınız?

Murat Kanatlı: Kıbrıs'ın Kuzeyinde onlarca yıldır Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti eliyle müdahale sürüyor. Bu müdahale son dönemde artık AKP'nin muhafazakâr ve neoliberal saldırısının yönetilmesine dönüştü.

Mali protokoller ve Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti dayatmaları ile seçilen sektörlere özelleştirme saldırıları yöneltiliyor. Özellikle inşaat (yol) ve turizm (kumarhaneler) alanlarına yatırımlarla sermaye aktarılıyor. Tarımda da benzer saldırılar sürüyor.

Son günlerdeki Koordinasyon Ofisi dayatması da bu süreçlerin

parçası.

Biz YKP olarak, gençlik, toplumsal cinsiyet, çevre ve emek örgütlenmelerimizle bu süreçlere karşı bir toplumsal muhalefet cephesi oluşturulması için çalışıyoruz.

Son dönem Koordinasyon Ofisine karşı eylemliliklerde de bir ortak platform oluşturulması yönünde çabalıyoruz.

Bu platformu, Türkiye'nin adadaki işgaline karşı, emekten yana, özelleştirme karşıtı ilkelere ortaklaşmayı hedefliyoruz.

Sokakta olmak önemli, biz sokağa çıkan "Reddediyoruz" hareketini

siyasallaştıracak katkılar koymak istiyoruz.

BE: Adada bir yandan AKP saldırıları sürerken diğer yandan Kıbrıs sorununun çözümü için yürütüldüğü söylenen görüşmeler sürüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Kıbrıs sorununun çözümü nerededir?

MK: YKP, Kıbrıs sorununun çözümünü iki toplumlu federatif ve bağımsız bir Kıbrıs'ın kurulmasında görüyor.

Ancak bu çözüme gidilirken katılımcı yöntemler kullanılması önemli. Çözümün önemli noktaların-

dan biri Türkiye'nin işgalinin sona ermesidir. Öte yandan, Türkiye burjuvazisi kendi payını aldığı oranda masadaki neoliberal çözüme razı olacaktır. Bu sürecin dikkatli yürütülmesi gerekir.

Kıbrıslı Türkler tarafını temsilen görüşmeleri yürüten Akıncı'nın bazı gündemler konusunda özellikle hassas olması gerekiyor. Federal yapıyı zedeleyebilecek başlıklarda taviz vermemesi gerektiğini düşünüyoruz.

Hızlı ve acil bir çözüm için bir çerçeve antlaşması oluşturulması gerektiğini ve bu anlaşmada mutlaka bugüne kadarki kazanımların gözetilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

YKP bu konuda kimi zaman AKEL ile bazı platformlarda ortaklaşıyor, birlikte hareket ediyor.

lık verilecek bir ofis kurulacak. Bu ofis, Kuzey Kıbrıs'taki tüm gençlik kamplarının düzenlenmesini, spor tesislerinin insan kaynağı ve modernizasyonunu ve tüm bunların işletmesini üstlenecek.

Anlaşmada bunların yanı sıra öğrenci yurtları ve burslar konusunda da Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin yardım ve destek sağlamasına dönük maddeler bulunuyor.

AKP Kuzey Kıbrıs'a dönük doğrudan yürüttüğü politik ve ideolojik saldırılarına böylece bir diğerini daha eklemiş oluyor. Son birkaç yıldır su ve doğal gaz gibi doğal kaynakların sömürüsü üzerinden ivmelenen sermaye saldırısının yanına dinsel-leştirme başlığını da ilâştirecek denetim mekanizmaları teker teker adaya yerleştiriliyor.

Öte yandan Kıbrıs adasında 2015 yılında, Kuzeyde sol destekle seçilmiş Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı ve Güneyin lideri Nikos Anastasiadis Federal bir yapıda birleşme için görüşmelerini sürdürüyorlar. Tarafların ara ara kamuoyuna açıklamalar ile yansıttıkları olumlu tablonun aksine, bu görüşmeler mülkiyet, toprak paylaşımı, adadaki TSK varlığı ve Türkiye'den taşınan nüfus gibi başlıklarda tıkanmış görünüyor.

Ayrıca AKP adaya yerleştirdiği 26 bin kişinin daha KKTC vatandaşlığına geçirilmesi için baskı yapıyor.

Kıbrıs'ı ısıtan bu gündemlere karşı adanın Kuzeyinde son haftalarda protesto ve direniş eylemleri için sokağa çıkılmaya başlandı. Koordinasyon Ofisi saldırısına karşı bir araya gelen örgüt ve gruplar "Reddediyoruz" isimli bir platform oluşturdular. Platformun özellikle gençlerin katılım ve ilgi gösterdiği sokak eylemleri, anlaşmanın meclis gündemine getirildiği günlerden beri sürüyor.

Kuzey Kıbrıs'ın gündemlerine ilişkin her ikisi de aynı zamanda "Reddediyoruz Platformu"nun parçası olan Birleşik Kıbrıs Partisi ve Yeni Kıbrıs Partisi liderlerinden görüş aldık.

■ Burçak Özoğlu

BİRLEŞİK KIBRIS PARTİSİ (BKP) GENEL BAŞKANI İZZET İZCAN

'AKP Kuzeyde, AB Güneyde sermaye egemenliğini kuruyor'

BKP Gençlik Meclisi "Gençliğimizi, geleceğimizi, ülkemizi teslim etmiyoruz!" sloganıyla eylemlere çağrı yapıyor. Karşı çıkılan nedir, BKP neye boyun eğmiyor?

İzzet İzcan: AKP hükümetinin baskıcı rejimi, burada farklı başlıklarla, bölünmüş bir adada yeniden üretiliyor.

Kıbrıs'ta yaşanan, NATO orduları adı altında Türkiye ordusu işgalidir.

AKP müdahalelerinin başında gelen ekonomik protokol dayatmalarının temeli özelleştirmelere dayanır.

AKP sadece bir gecelik operasyonu ile su ve elektrik özelleştirmelerini sağlamak için sözünden çıkmayacak hükümet kurdurdu.

AKP doğrudan kaynak harcayarak adanın Sünni İslamlaştırılmasına dönük müdahaleler yapıyor.

Yatılı ve burslu 1400 öğrencinin yetiştirileceği bir külliye'nin büyük

kaynak aktararak yapılması, bugün gündemde olan Koordinasyon Ofisi, hepsi bu saldırının parçası.

Bu saldırıların kampanyası Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti eliyle yürütülüyor.

AKP arka arkaya mali projelerle, askerle, polisle müdahaleye devam ediyor tüm bunlara ideolojik müdahaleler de dahil.

Ancak, Kıbrıslı Türkler laik insanlardır, bu toplumu dindar yapamazsınız.

BKP, halkların kardeşliği savunusuyla ve enternasyonalist bakış açısıyla Kıbrıs'ın Türkiyelileştirilmesinin karşısında birleşik mücadele yürütüyor. 2000'li yılların başından beri "ittifaklar" politikasıyla

mücadelemizi yürüttük. Son dönem de yine ittifaklara devam ediyoruz. Adadaki AKP saldırılarına karşı biraraya gelecek çatı örgütlenmeleri üzerinde görüşmeler yapıyoruz.

BE: Adada barışın sağlanması ve söz konusu saldırıların son bulması için nasıl bir çözüm öngörüyorsunuz?

İİ: Adanın Kuzeyinde AKP, Güneyinde AB eliyle kalıcı bir sermaye egemenliği kurulmaya çalışılıyor. Biz, iki halkın eşit, ortak

bileşen olduğu federal bir Kıbrıs öngörüyoruz.

Birleşme görüşmeleri gerçek bölünme gündemine gelindiğinde, mülkiyet kriterleri masaya kondu-

gunda yani, 2015 Temmuz'undan itibaren tıkanı, ancak tüm taraflar, olumlu açıklamalar yapıp kamuoyunu yanıltıyor. AKP de Kıbrıs konusunda halkı kandırıyor. Türkiye Kıbrıs'ta büyük oynuyor, kendi çıkarlarına dokunacak bir birleşmeye niyeti olmaz.

Öte yandan ABD de kendi orta doğu planlarını tamamlamadan bu sorunun ortadan kalkmasını istemeyecektir.

Akıncı, BKP'nin de içinde bulunduğu sol ve ilerici destekle seçildi, ancak birleşme görüşmeleri dışındaki tüm gündemlerde suskun kalıyor. Ne su konusunda, ne diğer özelleştirmelerde ne de dinsel-leştirme saldırısında ses çıkarmadı.

BKP, birleşme görüşmelerinde kalıcı bölünmeye götürecek hiçbir başlığı kabul etmiyor. Çözümün ilk koşullarından birisinin Türkiye Cumhuriyeti'nin işgalinin kalkması olduğunu düşünüyoruz.

TÜRKİYE'DE İŞÇİLERİN MÜCADELE TARİHİNE BAKARKEN: 1908-1980 **Türkiye'de iş**

ÜLKEMİZDE İŞÇİ HAKLARININ HEP TEPEDEN, DEVLET VE PATRON TARAFINDAN BİR LÜTUF GİBİ VERİLDİĞİ SÖYLENİR. OYSA İŞÇİ SINIFIMIZ ÖRGÜTLENME VE GREV HAKKINI HEP "ASLANIN AĞZINDAN" ALMIŞTIR. BURJUVAZİNİN "İŞ BÜYÜMEDEN ÖNÜNÜ KESME" MANTIĞININ VERDİĞİ "TEPEDEN İNME HAK" İZLENİMİ BİR YANILSAMADIR.

İşçi sınıfının tarih sahnesine çıkışından itibaren meşru hakları gasp edildi, sermayeye karşı birlik olabilmek adına giriştiği örgütlenmeleri engellendi. Buna karşın Türkiye'de işçi sınıfı örgütlenmeleri tüm kopuşlarına, kesintilerine rağmen belli bir sürekliliğe sahip oldu. Bu süreklilik sosyalist görüşlerle temas etme olanağı bulduğu anda da düzen için en büyük tehdidi oluşturdu ve sermaye her dönem bu tehlikeli buluşmaya karşı saldırılarını geliştirdi.

1908'de 2.Meşrutiyet'in ilanıyla birlikte siyasal alanda önemli bir uğrak yaşanırken, Türkiye işçi sınıfı açısından da yeni bir sayfa açıldı. İhtilal yıllardır baskı altında, vahşi sömürü koşullarında çalışan işçi sınıfının "hürriyet" özlemini karşılamamış, burjuva devriminin ilk hesap ödeyeni de Osmanlı işçi sınıfı olmuştur.

İşçilerin örgütlenme özgürlüklerinin olmadığı 1908 yılında neredeyse tüm iş kollarına yayılan 50 grev örgütlendi.

Başta demiryolu sektöründe olmak üzere yabancı tekelleri sarsan bu grevler 1909'da çıkartılan Tatil-i Eşgal Kanunu'yla engellendi. Ağır sömürü koşullarına karşı kendiliğinden gelişen ve işçi sınıfının dilekçelerle taleplerini ilettiği bu dönem işçi sınıfının kendi sendika ve örgütlenmelerini kurma zorunluluğunu ortaya çıkartıyordu. Bu dönemin işçi örgütlenmelerinden 1946'da komünist hareketin öncülük edeceği sendikalara ve 1967'de kurulacak DİSK'e giden bir bağ olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye'de işçi sınıfı bu süreklilik içerisinde yol alacak ve burjuvazi de bu sürekliliği kırmak adına mücadelesini sürdürecekti.

İŞÇİ SINIFI VE SOL BULUŞUR

Sol ve işçi sınıfı 1908-1915 aralığında birlikte yeşermiştir. Bu dönemde kurulan Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu ve Osmanlı Sosyalist Fırkası önemli örgütlenme olanakları bulan iki hareket olmuştur. Osmanlı'da ilk 1 Mayıs da bu

aralıkta, 1909 yılında Üsküp'te kutlanmıştır.

Kurtuluş Savaşı yılları da işçi sınıfının sosyalist hareketle organik ilişkilerini geliştirdiği bir dönem olmuştur. 1919'da Şefik Hüsnü ve Ethem Nejat önderliğinde kurulan marksist nitelikteki Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası (TİÇSF), İştirakçi Hilmi'nin liderliğindeki sosyal-demokrat diyebileceğimiz Türkiye Sosyalist Fırkası (TSF) ve komünist hareket bağlantılı, Rum ağırlıklı işçilerin kurduğu Beynelmilel İşçiler İttihadi, tüm işkollarında işçilerle bağ kurmuşlardır.

CUMHURİYET VE İŞÇİ SINIFI

Yönünü muasır medeniyet diye tabir ettiği Avrupa kapitalizmine çeviren genç Cumhuriyet gelişmek ve ilerlemek için sırtını dayadığı işçi sınıfının hak arama arayışlarının karşısına dikildi.

"Grev hakkını şimdiye kadar niye realize etmedik? Grev yapmak için

çiler ve komünistler

önce gelişmiş bir sanayiye sahip olmak gerekir, sanayimiz daha bebek halinde idi. Bu sanayiye daha bebek halinde öldüremezdik.” (Mümtaz Tarhan’ın Çalışma Bakanı olarak TBMM’de yaptığı konuşma, aktaran Ahmet Makal, Osmanlı İmparatorluğu’nda Çalışma İlişkileri: 1850-1920)

Türkiye sanayisi İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa ve Zonguldak başta olmak üzere Anadolu’da bebeklikten yetişkinliğe doğru gelişme de burjuvazi işçi sınıfına örgütlenme özgürlüğü tanınamıştır. TKP işçi sınıfı içerisinde açık-gizli cemiyetler kurmuş, işçilerle birlikte fabrika önlerinde eylemler, korsan mitingler organize etmiştir. 1927’deki Adana Demiryolu işçilerinin greviyle TKP kadroları arasında bir temas olduğu görülmektedir.

SINIF SENDİKACILIĞI PATLAMASI: 1946

2.Dünya Savaşı sonrasında Avrupa’da burjuva demokrasisinin refah devleti modeliyle ekonomik ve siyasal anlamda kendi sınırlarını genişletmesiyle birlikte, ülkemizde de işçi sınıfımıza yasal anlamda görece bir özgürlük alanı tanıyan adımlar atıldı. 1946’da Cemiyetler Kanunu’nda yapılan değişiklikle “sınıf esasına

dayalı sendika kurulamaz” maddesinin kaldırılmasıyla birçok sendikal örgütlenme kuruldu.

TKP kadrolarının kurduğu Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi (TSEKP) ile Türkiye Sosyalist Partisi 2.Savaş sonrasında işçi örgütlenmesi içerisinde etkin rol almışlardır. TSEKP işyeri ve işletme düzeylerinde sendikalar, kent ve bölge düzeyinde de birçok sendikal birlikler kurmuştur. Savaş yıllarında ekonomik olarak hakları geriye, çalışma koşulları kötüye gitmiş olan işçiler bu sendikalarda örgütlenmişlerdir. Bu yöneliş Türkiye kapitalizminin yine en büyük korkusu haline geldi ve 1946’nın Aralık ayında sendikalar kapatıldı.

Ancak, bir yıl sonra CHP bir Sendikalar Yasası çıkarttı. Yasa özü itibarıyla grev hakkına yer vermeyen ve işçilerin sendikalara katılımını kısıtlayıcı nitelikteydi. Yasanın tek amacı, işçilerin bilinçli bir sınıf hareketini örgütlenme çabası içinde olan solla buluşmasını engellemektir. İşçi sınıfı sendika istiyorsa, sendikaları burjuvazi kuracaktı, komünistler değil!

SOĞUK SAVAŞ’IN ÇOCUĞU TÜRK-İŞ

Türkiye’nin Marshall Yardımları,

**TÜRKİYE İŞÇİ
SINIFININ
MÜCADELE
TARİHİNİ
ÖZETLEYEN VE
TÜM İŞÇİLERİN İYİ
BİLDİĞİ SLOGANI
UNUTMAYALIM:
“HAK VERİLMEZ,
ALINIR”**

NATO üyeliğiyle pekişen anti-komünist cephede konumlanışı, emperyalizmin işçi sınıfına müdahalesini de beraberinde getirdi.

1952 yılında ilk işçi konfederasyonu Türk-İş kuruldu. Türk-İş içerisinde, devletten bağımsız hareket eden sendikacılar, öncü işçiler yer alsın da kuruluşundan itibaren uzlaşmacı sendikacılığın Türkiye’deki ayağı olarak varlığını sürdürmüştür.

Bugün de devam eden bir gelenek Türk-İş’te kurumsallaştı. Burjuva siyaseti parlamentosuna emekçilerin arasında kadro devşiriyordu. Sendikacılık öncü işçilerin düzene entegre edildiği bir mekanizma olarak yapılandırıldı. Bu doğrudan Amerikan sendikacılığının Türkiye’ye transferi anlamına da geliyordu.

SINIF BİRİKİMİ

27 Mayıs DP iktidarının başa çıkamadığı ekonomik ve politik krizlere çözüm arayışı olarak devreye sokuldu. Amaç tarihsel bir ilerlemeye vesile olmak değil, Türkiye kapitalizmini yeniden yönetilebilir hale getirmektir.

Ancak sağ iktidara karşı yapılan bu müdahale bir dizi toplumsal faktörle birlikte birleşerek ve en başta önceki süreçte yaşanan maddi değişimler nedeniyle burjuva demokrasisinin önünü açacaktı. Türkiye’de sanayileşme, modernleşme, kentleşme, sınıfsal oluşumlar, eğitilmiş kesimlerin öne çıkması... Bunlar eski baskıcı giysileri yetersiz kılıyordu. Egemen güçler, ülkenin yönetilebilir hale gelmesi için demokratikleşme denemesine karar kıldılar.

1961 seçimlerine sayılı günler kala daha sonra DİSK Genel Başkanı olan Kemal Türkler’in ve o dönem İstanbul İşçi Sendikaları Birliği (İİSB) Başkanı olan Avni Erakalın’ın aralarında bulunduğu sendikacılar, Türkiye İşçi Partisi’ni (TİP) kurdular. İşçilerin DP’ye oy verdiği, Türk-İş’in işçi sınıfının taleplerini yükseltmekte yetersiz kaldığı bir dönemin sonunda TİP, işçi sınıfının toplumsal ve ekonomik sorunlarını programına alan sosyalist bir mücadele perspektifini önüne koydu. Partinin kökeninde bulunan İİSB ise bürokratik sendikacılığın, taban dinamiklerine en yakın, en mücadeleci kesitini oluşturuyordu. Konfederasyonun kurumsal merkezi sağ, sendikaların İstanbul şubeleri sol eğilimliydi.

Anlaşıyordu ki, görece durgun yaşanan 1950’lerde işçi sınıfı alttan alta birikim sağlamaya devam etmişti. 1947 sendikacılığı, 1946’nın kadrolarını tasfiye etmiş olsa da, bu engellenememişti.

27 Mayıs’tan sonra hazırlanan 1961 Anayasası, Türkiye’de toplumsal hayatın düzenlenmesi konusunda 1924 Anayasasına oranla ileri hükümlere sahipti. Anayasa’da düzenlenen 46. ve 47. maddelerle işçilere sendika kurma, toplu sözleşme ve grev hakkı tanındı. Anayasa’da yer almasına rağmen fiili olarak uygulanması mümkün olmayan toplu sözleşme ve grev hakkı için 1961’de Saraçhane’de İstanbul İşçi Sendikaları

Birliği öncülüğünde 200 binden fazla işçinin katıldığı bir miting düzenlendi. Miting için gayet tanıdık bir biçimde Taksim'e izin verilmemişti. Egemenlerin Taksim fobisinin tarihi eskidir.

ÇOBAN ATEŞİ KAVEL'DE YAKILDI

İstanbul İstinye'de kurulu olan Kavel Kablo Fabrikası'nda işçiler 28 Ocak 1963'te iş bırakma ve direniş eylemine başladılar.

Koç'un da ortağı olduğu fabrikada, yeni gelen genel müdürün göreve başlamasıyla işçiler üzerindeki baskılar artmıştı. Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'na üye 170 işçinin sabrını taşıran ise fazla mesai ve kıdem esasına göre verilen yıllık ikramiyelerin kaldırılması ile sendikadan istifa etmeleri yönündeki baskılar oldu. İşçiler, patronun bu saldırgan tutumunu protesto etmek için iş bırakarak tezgah başına oturdular. Kendilerini 1 hafta boyunca fabrikaya kilitleyen işçiler, daha sonra direnişlerini fabrika önünde sürdürdüler. 35 gün süren direnişin ardından işçilerin grev hakkı 275 sayılı Toplu İş sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu ile yasalara geçti.

Grev ve toplu sözleşme yasalarının henüz çıkmadığı bir dönemde yapılan bu direniş, Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktasıydı. 24 Temmuz 1963'te yürürlüğe giren 275 sayılı Yasa'da yer alan ve yasadaki önce yapılan grev nedeniyle haklarında takibat yapılan işçilerin davalarının düşmesine ilişkin madde, Kavel

maddesi olarak bilinir.

DİSK'E GİDEN YOL

Türk-İş bünyesinde yer almasına karşın kökeni 1900'lere dayanan sınıf sendikacılığı anlayışı, 1961'de TİP'i kurarak tarihsel bir hamle yapmış ve bu hamlenin devamı olarak 1967 yılında Türkiye Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş, Türkiye Gıda-İş ve Türk Maden-İş sendikalarının öncülüğünde DİSK'i kurmuştur. DİSK'in kurucu 5 sendikasıdan 4'ünün genel başkanları 1961'de TİP'i kuran 12 sendikacı arasındaydı.

İstanbul Paşabahçe Şişe ve Cam

Fabrikası'nda 31 Ocak 1966'da başlayan ve 85 gün süren grev, sonuçları itibarıyla DİSK'in kuruluşunu hızlandırması bakımından işçi sınıfı tarihimizde önemli bir yer tutuyor. Grevin ardından Kristal-İş ve grevi destekleyen 5 sendika Türk-İş'ten ihraç edildi, bu sendikaların bir bölümü DİSK'in kurucusu oldu.

İŞÇİ SINIFININ DÜĞÜNÜ: 15-16 HAZİRAN

Gittikçe büyüyen ve etki alanını genişleten DİSK'e yaşam hakkı tanılamak adına 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanununda değişiklik öngören yasa 11 Haziran 1970'de Meclis'te kabul edildi. Yasa mecliste görüşülürken, İstanbul ve Kocaeli başta olmak üzere, Sakarya, İzmir, Ankara ve Adana'dan yüzbinlerce işçi düzenlemeyi protesto etmek amacıyla yürüyüşe geçtiler.

Anadolu Yakasında Ankara Asfaltı üzerinde bulunan fabrikaların işçileri, Kartal'a doğru yürüyüşe geçti. Eyüp bölgesindeki işçiler Topkapı'ya, Levent bölgesindeki işçiler de Şişli-Taksim yönüne yürüdü. Tuzla-Çayirova fabrikalarından çıkan işçiler de yolu keserek Gebze'ye doğru yürüyüşe geçti. İzmit bölgesindeki işçiler iki koldan İzmit'e yöneldiler. İstanbul Anadolu yakasın-

da polis barikatlarını aşarak yürüyüşü sürdüren işçilerin üzerine polis tarafında ateş açıldı. Çok sayıda işçi yaralandı ve ölen işçiler oldu.

İşçilerin talepleri çok netti: DİSK'i kapatmayı hedefleyen yasa geri çekilecekti. 2 günlük eylemler neticesinde yasanın kabul edilmesi engellenemedi, ancak Türk-İş'e bağlı işçilerin de katıldığı bu yürüyüş, işçi sınıfının o güne dek elde ettiği kazanımları korumaya yönelik siyasal bir içerik taşıyordu. Eylem farklı sendika ve işkollarındaki işçileri, siyasal bir taleple birleştiren niteliğiyle işçi sınıfı tarihimize açısından öneme sahip.

15-16 Haziran eylemlerinin etkisiyle 1317 sayılı Kanun TİP'in başvurusuyla 1972 yılında iptal edildi. İşçi sınıfının hareketliliğini durdurma ihtiyacı, kuşkusuz 12 Mart 1971 faşist darbesinin nedenlerinden biridir.

BÜYÜK GREV

Sınıf ve kitle sendikacılığı olarak formüle edilen yaklaşım politik bir sendikacılık anlayışıydı. DİSK'te önce TİP üyesi sendikacılar etkili oldu. TİP'in 12 Mart'ta kapanmasının ardından TKP etkisi giderek hissedilir oldu. Siyasal taleplerle yapılan bir eylem de Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılması

mücadelesidir.

DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası'nın 1977-1980 arasında çıktığı MESS grevleri işçi sınıfı tarihimize, kitlesel grevler olmanın ötesinde, ücret sendikacılığının ve metal işkolunun sınırlarını aşan, sınıfsal ve siyasal bir hareket olmasıyla önemli bir yerde durmaktadır. "DGM'yi ezdik sıra MESS'te!" sloganıyla başlatılan Büyük Grevin başlıca amaçlarından biri, DGM direnişine katıldıkları için MESS talimatıyla işlerinden atılan işçilerin işlerine iadesinin sağlanmasıydı.

Grevlerin diğer bir nedeni ise; MESS'in "toplu sözleşmelerin kapsamına yalnızca ücret konusunu, onu da sınırlı olarak alacaklarını, diğer hiçbir konuyu görüşmeyeceklerini" açıklaması olmuştur. Bu bağlamda MESS'in yeni bir sözleşme düzeni getirme (grup toplu sözleşmesi), ücret artışlarını sınırlama, diğer hakları dondurma niyet ve çabaları 1977 grevlerinin görünen ekonomik ve sendikal nedenleri olarak sıralanabilir.

1980 Eylülü'nde MESS'e bağlı 74 işyerinde 30 bin işçi grevdeydi. MESS grevleri 12 Eylül askeri müdahalesinin ardından yayımlanan Milli Güvenlik Konseyi'nin 14 Eylül 1980 tarihli Bildirisiyle diğer tüm grevler gibi yasaklanmıştır.

Orta sınıfın gizli çekiciliği

Özgür Şen

Üretim sürecinde neredeyse önemsiz denebilecek bir yer tutan ve toplumsal yaygınlık açısından oldukça dar sayılabilecek bir kesimin düzenin işleyişi açısından bu denli mühim bir işlev üstlenmesini orta sınıfın fikirler dünyasındaki gücüyle açıklamak lazım.

Orta sınıf bugünün kapitalizmi için her açıdan çekici ve herkese hitap eden bir kavram. İşçi sınıfının bir parçası olmanın hiçbir cazibesi yokken orta sınıfların mensubu olmak tersine bayağı ilgi çekici. İlgi çektikçe nesnel konumundan bağımsız olarak insanları düşünsel düzlemde kendisine bağlayarak genişleyen ve etkisini artıran bir sınıf... Neden peki? Orta sınıfın, birakalım ücretli bir hekim ya da mühendisi, geliri ve koşulları sınıfın pek çok kesiminden daha iyi olan bir metal işçisini dahi etkisi altına alabilecek cazibesi nereden kaynaklanıyor?

Bu cazibe ve ideolojik güç kendiliğinden bir olgu değil. Geleneksel bir orta sınıf kategorisi olarak küçük burjuvazi kapitalizmin doğal gelişiminden kaynaklı dinamikler nedeniyle fikirler dünyasında bu denli güç kazanıp geniş kesimleri etkilemeye başlamadı. Küçük burjuvazinin üretim sürecindeki konumu gittikçe kritik bir hal almadı veya bu sınıf kendi düşünsel ve siyasal üretimini sınıflar mücadelesinde tuttuğu yer gereği artırmak zorunda kalmadı.

Aslında tam tersi oldu ve öngörülen ne varsa gerçekleşti. Üretim süreci açısından küçük burjuvazi gittikçe önemsizleşti, tekelleşmeyle birlikte burjuvazinin güçlenmesine acımasız bir işçileşme eşlik etti ve sınıf toplumsal olarak daraldı, gelir dağılımı patronların lehine bozuldukça büyüğüyle küçüğü arasındaki makas açıldı. Dahası, bu gelişmelerin sonucunda yüzyıl önce bazı örneklerde siyasal alanda doğrudan temsil edilen küçük burjuvazinin böyle bir şansı da kalmadı.

Bu toplumsal katman yok olacaktı ve başka bir gözle bakıldığında belki de yok oldu. Ama kapitalizmin işçilerle patronlar arasına yerleşen böyle bir ara sınıf olmaksızın kendisini yeniden üretmesi imkânsızdı. Çünkü zenginleşip gücü arttıkça toplumdan da uzaklaşan patronların hayatları, geniş emekçi kesimler için hayallerin dahi ötesindeydi. İnsanoğlu doğasına dair tüm iddialarına karşın gerçekçi bir yaratıktı ve ulaşılabilir ya da ulaşılabilir görünen hedefler olmaksızın bu düzenin içinde tutulamazdı. Kapitalizm patronlar vesilesiyle kendisini yeniden üretemezdi.

Geleneksel küçük burjuvazinin bıraktığı boşlukta bugünkü orta sınıflar olgusunu yaratan budur. Kapitalizm bugün orta sınıfların yaşam tarzına eşitlenmiştir. Herkesin uçuk kaçık hayalleri olabilir ama bunlar belirleyici değildir. Düzen uçları değil ortalamayı veri alır ve insanları bu ortalamaya göre dağıtır. Herkesin gözü de bu ortalamanın üzerindedir. Düzgün çalışma koşullarında düzenli bir gelir, erişilebilir sağlık ve eğitim hizmetleri, yaşanabilecek bir ev, eğlenceye ve tatile ayrılabilir makul miktarda para... Toplumun geniş bir kesimi bunlardan mahrum olsa ve asıl ortalama bunun oldukça altında kalsa da yaşam standartlarının ortalaması olarak bunlar sunulur. İnsanlara bunlara ulaşılacakları, bunlar için çalışmaları ve bu düzene bağlı kalarak düzenin kurallarına uymaları söylenir. Orta sınıf kimliği böyle tanımlanır ve bu açıdan hiçbir cazibesi olmayan işçi kimliğinin terk edilip orta sınıfların çekiciliğine kapılınan an burasıdır.

Artık bu noktada bir emekçiye ama sen de işçisin demenin anlamı yoktur. Ancak bu kritik aşamada işçi kimliğinin orta sınıfın karşısında cazibesini artırmak için üç husus belirginleşir. Birincisi; perde gerisindeki düzenin asıl sahipleri olan patronlara karşı düşmanlığı yeniden üretmek zorunludur. İkincisi; işçi sınıfının maddi talepleri ile sosyalizmin onlara sağlayacağı olanaklar arasında insan doğasına dair üretilen tüm yalanlara karşın bir mesafe bulunmamaktadır. Lakin üçüncüsü; düzenin bu taleplerin ulaşılabilir olduğu söylemine karşın, yalnızca bu düzlemde üretilen ve siyasal ve ideolojik açıdan bırakılan diğer boşlukları ihmal eden bir stratejinin hiçbir şansı yoktur.

Okuma Önerileri

M.Şehmus Güzel, "Türkiye'de İşçi Hareketi", İmge Kitabevi, 2016.

Mete Tunçay-Eric Jan Zürcher, "Osmanlı İmparatorluğunda Sosyalizm ve Milliyetçilik (1876-1923)", 7. Basım, İletişim Yayınları, 2014.

Ahmet Makal, "Ameleden İşçiye, Erken Cumhuriyet Dönemi Emek Tarihi Çalışmaları", İletişim Yayınları, 2007.

Kemal Sülker, "Türkiye Sendikacılık Tarihi", 3. Basım, Tüstav Yayınları, 2004.

Can Şafak, "Büyük Grev", Sosyal Tarih Yayınları, 2012.

Aziz Çelik-Zafer Aydın, "Paşabahçe 1966, Gelenek Yaratın Grev", Tüstav Yayınları, 2006.

Zafer Aydın, "Kanunsuz Bir Grevin Öyküsü, Kavel 1963", Sosyal Tarih Yayınları, 2010.

Özkal Yici, "Kırkbir Uzun Gün, Berec Grevi", Sosyal Tarih Yayınları, 2010.

Şeyda Oğuz, "1927 Adana Demiryolu Grevi", Tüstav Yayınları, 2005.

İnsan Hakları Sözleşmesi ve Çocuk Hakları Sözleşmesi böyle diyor.

'Anne ben ölmek istiyorum, cennet çok güzel bir yermiş'

Çocuğunuz anaokulunda yapılan "değerler eğitimi" sonrasında eve böyle diyerek dönse ne yapardınız? Mersin'de bir annenin başına bu geldi.

Dinde zorlama yok, peki yalan var mı?

"Bütün Avrupa ülkelerinde zorunlu din dersi var" Böyle diyorlar. Oysa Avrupa Konseyi Tavsiye Kararı'nda da geçen din dersleri çocukların kendi "dinlerini" öğrenmelerini değil, başka inançlara (ve inançsızlığa da) saygılı olmayı öğrenmelerini amaçlıyor.

'Müslümanım çocuğu tabii ki din dersini seçer' yalanı

Eğitim bilimciler ve çocuk psikologları, küçük yaşta din öğretiminin gereksiz, yanlış ve tehlikeli olduğunu söylüyor. "Çocuğum dinini öğrensin" diyerek avlatterinizi tarikat militanlarına teslim ediyorsunuz. Yapmayın!

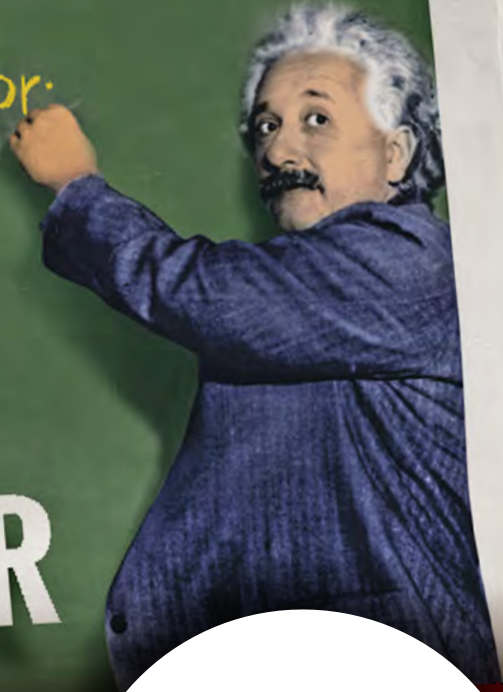
AYDINLANMA HAREKETİ

Haziran 2016 - 25 Kr

Gericiğe karşı aydınlanma ve laiklik için verilen mücadelenin bültenidir...

İnsan Hakları Sözleşmesi ve
Çocuk Hakları Sözleşmesi böyle diyor.

ZORUNLU DİN DERSİ YASAKTIR

ÇIKTI

ARINIZI MİLİTANLARIN VERECEĞİ DİN DERSİNDEN KORUYU

tan itibaren zorunlu din dersleri
Müslüman olun, ister Budist. İster
ister çok dindar: Dilekçe verin,
nlik hakkınızı kopartın.

BİRİNCİ ADIM OKULA DİLEKÇE

Milli Eğitim Şube
Müdürlüğüne ve Okul
Müdürlüğüne birlikte
hitap eden bir dilekçe

İKİNCİ ADIM İDARE MAHKEMESİ

Dilekçenize olumsuz yanıt alma-
nız durumunda bu yanıt tarihin-
den sonraki 60 gün içinde idare

BİZE ULAŞIN

Aydınlanma Hareketi Hukuk Komisyonu'na
önerdiği muafiyet başvurusu çok sayıda
yurttaşın aynı zamanlarda yapmasıyla artık
kazanıyor.

muaf tutulmasını istiyorum" diyen herkese tüm
bir süreç boyunca yol

neği Aydınlanma Hareketi
web sitesinden indirilebili-